

DE SCHADUW VAN MOR'RAEL

Voorbij het Pad van Licht

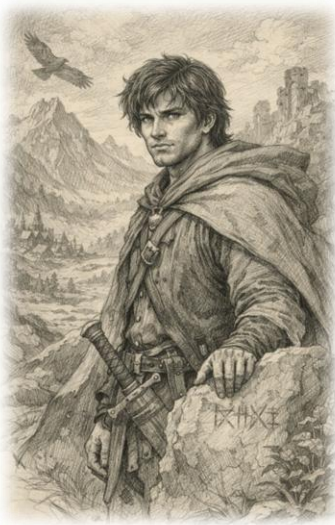
MARTIN KRUINIGER

Inhoud

De Personages	4
Voorwoord.....	7
Proloog.....	9
1. het Fluisteren van Ravaryn	12
2. de Samenzwering bij het Blauwe Vuur	18
3. de Weg naar de Oude Steenweg	24
4. de Schaduwen van Namar-Dhul	28
5. de Vallei van Vergeten Echo's	33
6. de Val van het Witte Licht	39
7. de Onderste Weg van Miragorn	45
8. het Hart van de Diepe Steen.....	51
9. het Gespleten Pad	58
10. Waar de Steen Breekt.....	65
11. Onder de Wereld, Boven de Angst	71
<i>TARO</i>	73
12. de Wegen die Luisteren.....	76
I	76
II	79
III	81
13. de Echo van het Onvermijdelijke	83
I – De Groep	83
II – TARO	84
III – Samenkomst	86

14. Wanneer Het Licht Scheurt.....	90
I – De Stilte die Ademt.....	90
II – De Adem van de Obelisk.....	91
III – Het Steensymbool	92
IV – De Eerste Schok.....	93
V – De Scheur in het Hart	94
VI – Het Licht van de Steen	96
VII – De Gebroken Wachters	97
VIII – De Keuze van Taro	97
IX – De Nieuwe Stilte	98
Nawoord	101

De Personages

TARO VELDORIN

LIRA BRANDFEER

FENRIC RONDMAAG

BREG RONDMAAG

ARDHELON

GRUMMAR

E

de MOR·RAEL

Voorwoord

Er zijn werelden die je niet vindt op kaarten, en er zijn verhalen die langer bestaan dan de mensen die ze doorvertelden. Dit boek behoort tot die tweede soort. Het is ontstaan uit oude paden, vergeten ruïnes, gefluisterde legendes en de vraag wat er gebeurt wanneer gewone reizigers in aanraking komen met een lot dat groter is dan henzelf.

Die vraag zette alles in beweging.

Het verhaal dat je gaat lezen speelt zich af in Eólun, een land waar elke berg een geheugen draagt, elke rivier een geheim bewaakt en elke vorm van magie zijn prijs kent. Het is een wereld die rijk is aan geschiedenis, strijd, vriendschap en verlies. Een wereld waarin klein gevaarlijk kan zijn, groot wankel, en stilte soms meer zegt dan duizend stemmen.

Op de achtergrond beweegt iets ouds. Iets dat lang geleden goed was en in de loop van eeuwen is verdraaid tot schaduw. En terwijl het land ademloos toekijkt, komt een groep van zes reizigers — ieder met hun eigen verleden, hun eigen fouten en hun eigen kracht — in het midden van een strijd terecht die ze nooit hebben gezocht, maar die hen onvermijdelijk zal vormen.

Dit is geen sprookje, al kent het momenten van hoop.
Dit is geen geschiedenisboek, al rust het op eeuwen aan verhalen.
Dit is geen heldendicht, al zullen sommigen als helden herinnerd worden.

Dit is een reis.
Eén die begint in stilte.
Eén die groeit in gevaar.
En één die eindigt waar de meeste legendes pas beginnen.

Ik nodig je uit om te verdwalen in de bossen, mee te klimmen over steenwegen die niemand meer bewandelt, het vuur van de smidse te voelen en de adem van de Mor'rael in je nek te horen. Laat de tijd

langzaam verdwijnen en volg de zes reizigers alsof je met hen meeloopt.

Want soms is het niet het land dat het verhaal maakt...
maar de mensen die erdoorheen trekken.

Welkom in Eóulun.

Proloog

De Oude Kracht en de Val van Mor'raelin

Lang voordat de eerste steenwegen het land doorkruisten, voordat dorpen hun namen kregen en de talen van Eólun hun vaste vorm vonden, was er slechts licht. Het oude licht, zuiver en ongerept, zweefde als een adem door de wereld en schonk leven aan berg en woud. Uit dat licht kwamen de Eerste Wachters voort: wezens van wijsheid die niet regeerden, maar dienden.

Onder hen was Ardhelon.

Hij werd niet geboren maar gewekt, als hoeder van de overgang tussen leven en schaduw. Zijn taak was eenvoudig van vorm maar zwaar van gewicht: bewaren wat gaaf was, herstellen wat brak, waken over wat nog niet mocht ontwaken.

Eeuwenlang was hij een baken van hoop.

Maar het licht dat bewaakt wordt, trekt ook schaduw aan.

In de dagen die later bekend zouden staan als de Spleijtaren, waaide er een duisternis uit de diepte van de wereld — niet van buitenaf, maar van binnenuit, uit scheuren in de werkelijkheid waar zelfs de wachters geen toegang tot hadden. Een fluistering, zwak in het begin, maar groeiend met iedere eeuw die voorbijging.

Die fluistering bereikte Ardhelon.

Wat hem toen gebeurde, is door de eeuwen heen vervormd door liederen en leugens. Sommigen zeggen dat hij werd misleid, anderen dat hij te nieuwsgierig was, weer anderen dat hij het licht wilde beschermen door de duisternis te begrijpen. Maar één feit staat vast in alle overleveringen:

Ardhelon daalde af waar geen wachter ooit had mogen gaan.

In de diepte vond hij een kracht die ouder was dan taal en vuur. Het was geen kwaad en geen goed; het was slechts hongerig naar vorm. En toen het hem vond, vormde het hém.

Wat hij terugbracht naar Eólun was geen wachter meer.

Zo werd Mor'raelin geboren.

Niet als plaats of volk, maar als toestand. Als verstoring. Als levende schaduw. De naam betekent in de oudste taal “*het scheuren van licht*”, en waar het zich nestelt, verwingt de wereld zich. En Ardhelon — eens een hoeder — werd de eerste die het merkte.

Zijn gedaante veranderde, zijn stem brak in tweeën, zijn ziel spleet zich tussen wat hij was en wat hij had gezien. En hoewel zijn hart niet volledig verduisterde, kon hij niet meer terugkeren naar hoe hij was geweest.

Uit zijn breuk kwamen de **Mor'rael** voort: vier ruiters, gezichtsloos en gebonden aan de schemer van zijn wezen.

Zij waren niet levend, maar ook niet dood.

Niet vrij, maar niet gevangen.

En zij gehoorzaamden slechts één meester — of eerder: één wond.

Waar Ardhelon ging, volgden zij.

Waar hij zweeg, fluisterden zij.

Waar hij brak, kwamen zij tot leven.

Eeuwen verstreken.

Het land leerde de Mor'rael vrezen. Wegen van steen werden heilig verklaard, rivieren bezongen, want de ruiters konden geen van beide

overschrijden. Toch kon geen mens of wachter hen stoppen waar de grond zacht was en de nacht dik.

De steenwegen verschrompelden.

De wachters verdwenen.

De liederen werden korter.

De waarheid vervaagde tot mythe.

En nog steeds liep Ardhelon door de wereld, half licht, half schaduw, gebroken maar niet gevallen. Een ziel die geen plaats meer had tussen de werelden die hij eens beschermde.

Maar het oude licht was niet vergeten.

Het verstopt zich niet in paleizen of in de bergkernen, maar in de kleinste aders van de wereld: in rivierstenen, in wortels van oude bomen, in de adem van hen die het niet zoeken. En soms, heel soms, wakkert het op in een sterfelijke ziel.

Wanneer dat gebeurt, verandert het lot van Eólu.

Vijf eeuwen zijn sindsdien verstreken. De landen zijn hersteld, de volkeren verdeeld, en de Mor'rael bewegen zich alleen nog in de uiterste randen van de nacht. Maar wie goed luistert, hoort hoe oude paden weer fluisteren. Hoe schaduw en licht elkaar opnieuw beginnen te zoeken.

Want er is een stroming in de wereld opgestaan.

Onzichtbaar voor velen, maar niet voor wie ervoor geboren is.

En waar de schaduw van Mor'rael opnieuw groeit,
staat een nieuw licht op —
nog klein, nog aarzelend,
maar wakker.

En zoals altijd in Eólu:

waar iets ontwaakt, begint een reis.

1. het Fluisteren van Ravaryn

De ochtend hing zwaar boven Ravaryn. Mist gleed traag over de houten daken en bleef als wolkenstof tussen de huizen hangen. De bergen rondom het dorp stonden roerloos in hun eeuwige stilte. Zij hadden zoveel eeuwen meegemaakt dat geen enkele nieuwe dag hen nog kon verrassen. Hun schaduwen vielen diep in de paden, alsof ze wachtten op iets wat nog niet zichtbaar was.

Taro stond bij het begin van het bergpad. Zijn hand lag op een gladgestreken steen die kouder voelde dan normaal. Hij wist niet waarom hij daar bleef staan. Hij had hout moeten halen, zoals elke ochtend, maar iets hield hem tegen. Het gevoel was zwak en diep tegelijk, alsof de grond zelf een ademhaling inhield.

Hij sloot zijn ogen en luisterde.
De stilte was te stil.

“Taro. Als je nog langer zo blijft staan, ga je zelf wortels krijgen.”

Fenic Rondmaag kwam het pad op, met een mand waarvan de helft mysterieuze wijze al verdwenen was. Zijn gezicht stond vrolijk, zijn ogen klein van het vroege licht. Breg liep naast hem met een rechte rug en een blik die altijd meer zag dan hij zei.

“Hij praat met stenen,” zei Breg. “En ze luisteren nog ook.”

Fenic knikte. “Zolang ze hem niet terugpraten, is het goed.”

Taro haalde zijn hand weg van de steen. Het vreemde gevoel in de grond trok zich terug alsof het zich weer verstopte.

“Ik was gewoon aan het nadenken,” zei hij.

“Daar begint problemen meestal mee,” mompelde Breg.

Ze liepen samen het pad af. Ravaryn ontwaakte langzaam. De smid hamerde op een aambeeld, een paar kinderen haalden water bij de bron en kruiden hingen te drogen aan de touwen tussen de huizen. Alles leek zoals altijd, maar de lucht voelde anders. Zwaarder. Strakker.

Bij de bron stond Milen Arvorel.

Zijn aanwezigheid viel nooit te negeren. Hij was twee keer zo groot als iedereen in het dorp. Zijn mantel hing als een wolk van stof langs zijn lange lichaam. Zijn staf stond tegen de rand van de bron, hoog als een jonge den. Rook uit zijn pijp steeg op tot boven de mist, alsof zelfs de lucht ruimte voor hem maakte.

Milen keek niet naar hen, maar iedereen wist dat hij het dorp nooit zonder aandacht zag.

“De stenen zijn onrustig vandaag,” zei Milen zonder op te kijken. Zijn stem was laag en kalm. “Dat gebeurt zelden zonder reden.”

Fenric stopte midden in een hap brood. “Onrustig? De stenen?”

Breg gaf hem een zachte duw. “Luister nu gewoon even.”

Taro voelde opnieuw iets in de grond. Niet sterk, maar duwend. Een pulseren dat niet bij Ravaryn hoorde.

“Wat bedoelt u?” vroeg Taro.

Milen draaide zich langzaam om. Zijn ogen waren helder en diep, als water dat zijn eigen geschiedenis droeg.

“Ik bedoel dat Ravaryn fluistert. En dat het fluisteren niet voor iedereen is bedoeld.”

Voordat iemand kon reageren, klonk een stem vanaf het plein.

“Dit gaat vreemd klinken, maar ik heb iets gevonden.”

Lira Brandfeer stapte de mist uit alsof hij opzij schoof voor haar komst. Haar haren waren slordig, alsof ze haast had gehad of gevochten met de wind. Onder haar arm droeg ze een rol perkament, strak omwikkeld met een rood koord dat er veel ouder uitzag dan zijzelf.

Fenric straalde. “Lira. Jij zou toch nog in Scholwold zitten voor dat onderzoek aan dat mos... dingetje... dat je leuk vond.”

“Klopt,” zei ze. “Tot ik dit vond.”

Ze hield de perkamentrol omhoog alsof ze een trofee vasthield.

Breg kneep zijn ogen samen. “Een rol papier.”

“Een oude kaart,” verbeterde Lira. “En niet zomaar een kaart.”

Ze rolde hem open op de bronrand. Het perkament kraakte als droog hout. De inkt was vervaagd maar niet verdwenen. Aan de randen stonden vreemde tekens, krom en dansend als de schaduwen van vuur.

Taro keek ernaar. De lucht leek even te trillen.

Lira wees naar een lijn die van Ravaryn naar het zuiden liep. “Ik vond dit in een grot die niet op enige kaart staat. De stenen daar waren niet gevallen. Ze waren aan de kant geschoven. En dit pad leidde direct naar waar jij net stond.”

Taro voelde zijn hart sneller slaan.

“Dus wat jij zegt,” begon Fenric, “is dat hij gezocht wordt.”

Lira knikte. “Ja.”

Milen legde zijn hand boven de kaart zonder hem te raken. De lucht boven het perkament bewoog alsof er warmte vanaf kwam.

“Het oude licht herkent iets,” zei Milen. “Het heeft lang gezwegen. Maar niet meer.”

Taro wilde vragen waarom, maar de mist trok plotseling open. Heel even lag het zuidelijke pad zichtbaar, verder dan ooit eerder. En daar, bijna onwerkelijk in de verte, bewoog iets donkers.

Vier schaduwen.

Vier paarden.

Vier mantels die niet door wind bewogen.

De Mor'rael.

Taro voelde hoe iets koud door hem heen trok. Toen slot de mist weer, alsof hij het beeld had opgeslokt.

“They zijn hier,” zei Milen zacht. “En ze komen snel.”

Fenric slikte. “Kunnen we... ontbijten tijdens het rennen?”

Breg gaf hem een duwtje. “Ga maar vast eten. Misschien ren je dan harder.”

Lira rolde de kaart zorgvuldig op. “We moeten Ravaryn verlaten voor de zon het hoogste punt bereikt.”

“Maar waar gaan we heen?” vroeg Taro.

Milen keek naar de horizon, alsof daar al een antwoord stond dat hij zag maar niemand anders nog kon lezen.

“Naar waar het licht begon te scheuren. Naar de plaats waar de wachter viel.”

Dit woorden vielen zwaar in de lucht.

Taro voelde de kaart in zijn hand. Hij hield hem niet eens stevig vast, maar het perkament werd warm. Heel zacht. Heel oud. Maar het voelde alsof het hem kende.

“Goed,” zei Taro. “Ik ga.”

“Dan ga ik ook,” zei Fenric meteen.

Breg zuchtte, maar glimlachte klein. “Ik ga met jullie mee.”

Lira knikte. “Jullie gaan niet zonder mij.”

Milen stond op. Hij pakte zijn staf. “Dan begint jullie reis.”

Op dat moment ging de deur van de herberg open.
Senti Varosh stapte naar buiten, zijn armen gekruist.

“Ik hoorde genoeg,” zei hij.
Hij keek naar Taro.
“Jij weet niet waar je in stapt.”

“Dat klopt,” zei Taro.

“Mooi,” zei Senti. “Dan kun je het nog leren.”

Fenric fluisterde naar Breg: “Dit wordt geweldig spannend en heel gevaarlijk tegelijk.”

Breg gaf hem een klein duwtje. “Zoals altijd.”

En zo, op een ochtend die begon alsof Ravaryn nooit zou veranderen, zette een groep van zes hun eerste stap op een pad dat het land voorgoed zou tekenen.

Niemand in Ravaryn had door wat er was gebeurd.
Maar iedereen voelde dat er iets ouds en zwaars opnieuw in beweging was gekomen.

Ravaryn zou nooit meer hetzelfde zijn.

2. de Samenzwering bij het Blauwe Vuur

De zon had het dal nog niet bereikt toen Ravaryn kleiner werd achter hen. De mist lag als een zachte sluier over de houten daken en maakte het dorp bijna onwerkelijk. Taro bleef even staan en keek terug. Het was vreemd hoe snel iets dat elke dag hetzelfde leek, ineens anders voelde zodra je het verliet.

Fenric merkte het. “Als je nu al heimwee hebt, wordt dit een lange reis.”

“Ik denk niet dat het heimwee is,” zei Taro. “Ik denk dat ik gewoon niet weet wat er gaat komen.”

Breg schudde zijn hoofd. “Niemand weet dat. Als wij dat wel zouden weten, zouden wij niet ons zijn.”

Ze liepen verder over het smalle pad dat zich als een donkere draad langs de bergwand slingerde. Het rook naar hars, nat hout en het vroege licht dat zich nog door de bomen heen moest vechten. Milen leidde de groep, met zijn lange staf die soms zacht de grond tikte, alsof hij luisterde of de aarde iets wilde zeggen.

Taro keek vaak naar hem. Niet alleen omdat Milen twee keer zo groot was als de rest, maar omdat elke stap van de magiër doordacht leek. Alsof hij de wereld niet alleen zag, maar ook voelde en hoorde.

Lira liep naast Taro en hield de oude kaart tegen haar borst. “We moeten naar het Blauwe Vuur,” zei ze. “Dat staat hier.” Ze wees op een oud symbool dat op een vlam leek. “Een plek waar de Eerste Wachters ooit bijeenkwamen. Volgens de verhalen konden zij daar spreken met de wereld zelf.”

Fenric fronste. “En waarom willen wij daarheen? Kunnen we niet eerst een pauze houden ergens met een stevige tafel en iets warmes te drinken?”

“We moeten daarheen omdat Taro iets draagt dat niet zomaar wakker wordt,” zei Milen. Zijn stem was zacht maar droeg ver. “En omdat de Mor’rael niet rusten. Zodra de zon hoger staat, zullen zij dichterbij komen.”

Taro slikte. Hij wist dat de magiër gelijk had. Sinds vanmorgen voelde hij een soort spanning in zichzelf, alsof iets in hem ontwaakt was en niet meer wilde slapen.

Ze volgden het pad tot de bomen dunner werden en het bos zich opende in een kleine vallei. In het midden stond een stenen cirkel, half overgroeid door mos. Er was niets bijzonders aan de plek op het eerste gezicht. Geen vuur, geen blauw licht.

“Toch zegt de kaart dat dit het is,” zei Lira terwijl ze het perkament uitrolde.

“Misschien is het vuur weg,” zei Fenric hoopvol. “Dan kunnen we omkeren en iets eenvoudigs doen. Brood eten. Niks gevaarlijks.”

“Het vuur is niet weg,” zei Milen. “Het slaapt.”

De magiër knielde bij een van de stenen. Hij legde zijn hand erop en sloot zijn ogen. De wind werd stil. Zelfs de vogels zwegen. Iedereen voelde het ineens. Een soort trilling, klein maar diep, alsof de lucht zelf op adem kwam.

Toen gebeurde het.

Een zachte gloed verscheen op de stenen. Eerst zwak als een herinnering, maar langzaam werd het helderder. Blauwe lijnen liepen over de cirkel, alsof water stroomde onder het gesteente. Fenric deed een stap achteruit en stapte per ongeluk op Breg’s voet.

“Au,” zei Breg zonder emotie.

“Sorry,” fluisterde Fenric terwijl zijn ogen groot werden. “Maar kijk dan.”

Het Blauwe Vuur ontwaakte.

Geen echt vuur met vlammen en rook. Het leek meer op licht dat door het gesteente heen kwam. Een oud, helder blauw dat tegelijk warm en koud voelde. Het tintelde in de lucht. Het liet de bomen zacht trillen. Het leek te zingen zonder geluid te maken.

Lira keek ernaar met open mond. “Dit is onmogelijk.”

“En toch is het hier,” zei Milen.

Hij stond op en keek naar Taro. De magiër leek nog groter in het licht van het Blauwe Vuur, alsof hij zelf eeuwen oud was en nu herinnerd werd aan iets wat hem ooit was afgenomen.

“Taro,” zei hij, “kom dichterbij.”

Taro voelde zijn hart sneller kloppen. Hij stapte binnen de stenen cirkel. Het blauwe licht werd zachter toen hij het binnenging, alsof het hem herkende en zich wilde aanpassen.

“Leg je hand op de steen,” zei Milen.

Taro aarzelde. Hij keek naar de tweeling. Fenric knikte alsof hij probeerde dapper te kijken. Breg knikte alsof hij hoopte dat dit geen enorme fout ging worden. Lira keek gespannen en nieuwsgierig tegelijk. Senti stond stil en strak, als een soldaat die elk gevaar kon ruiken.

Taro knielde en legde zijn hand op de centrale steen.

Het gebeurde meteen.

Hij zag geen beelden, hoorde geen stemmen, maar voelde iets dat ouder was dan Ravaryn, ouder dan het land, ouder dan de bergen. Een

warmte die geen warmte was. Een licht dat geen licht was. Een herinnering die geen eigenaar had.

Hij voelde dat er ooit iets was gescheurd. Een licht dat brak. Een wachter die viel. Een schaduw die te diep was om te begrijpen.

En toen voelde hij het. Heel zacht. Een hartslag. Niet zijn eigen.

Hij trok zijn hand terug, geschrokken.

Milen hielp hem overeind. “Het is begonnen.”

Taro ademde zwaar. “Wat... was dat?”

“Een deel van jouw antwoord,” zei Milen. “Maar niet het geheel.”

De stenen begonnen opnieuw te gloeien, dit keer feller. De lucht werd kouder. Breg keek naar de bomen aan de rand van de vallei en voelde een steek van ongemak.

“We zijn niet alleen,” zei hij.

Iedereen keek die kant op.

Tussen de bomen stond een donkere gestalte. Geen gezicht. Geen huid. Alleen een mantel die woelde zonder wind.

Een Mor’rael had hen gevonden.

Fenric piepte. “Ik zei toch dat we eerst hadden moeten ontbijten.”

De schaduw deed een stap naar voren. Het paard dat hij bereed had geen ogen, geen leven en toch bewoog het alsof het rook wat het zocht.

Het keek rechtstreeks naar Taro.

Milen greep zijn staf. Lira hield de kaart tegen zich aan. Senti greep naar zijn mes. Fenric en Breg stonden bevroren, maar klaar om te rennen of vallen, waarschijnlijk tegelijk.

“Ga achteruit,” zei Milen.

De Mor’rael stapte verder de vallei in, tot hij bijna bij de cirkel stond. Het blauwe licht leek hem tegen te houden, maar niet genoeg om hem echt te stoppen.

Taro voelde zijn hand branden.
De steen die hij had aangeraakt gloeide opnieuw onder zijn huid.

“Hij reageert op jou,” fluisterde Lira.

“Dat weet ik,” zei Taro.

De Mor’rael kwam dichterbij.

Milen verhief zijn staf. “Taro. Wat je ook voelde. Wat je ook zag. Je moet het nu gebruiken.”

“Maar ik weet niet wat het is.”

“Dat is niet belangrijk,” zei de magiër. “Je bent niet gekozen omdat je al weet wat je bent. Je bent gekozen omdat je het kunt worden.”

Het paard zette een laatste stap.
Het raakte bijna de stenen cirkel.

Taro twijfelde geen moment langer.

Hij zette zijn hand opnieuw op de centrale steen.
Het blauwe vuur laaide op.
De lucht trilde.
De grond bewoog.
En de schaduw hield stil, alsof iets onzichtbaars hem tegenhield.

Taro voelde de kracht door zijn arm gaan, niet als een vloedgolf maar als een adem, oud en wijs.

Hij keek de Mor'rael aan en voelde dat de schaduw hem zag. Niet zijn lichaam. Niet zijn gezicht. Maar dat wat dieper lag.

Toen trok de Mor'rael zich terug.

Hij gleed terug tussen de bomen.

Langzaam.

Dreigend.

Wachtend.

Het werd ineens stil.

Milen legde een hand op Taro's schouder. "Het Blauwe Vuur heeft jou erkend."

Fenric zakte op de grond. "Ik ga zitten. Ik ga echt even zitten."

Breg stond naast hem en keek Taro aan. "Wat je daar ook deed. Doe het straks nog een keer. Maar liefst ergens waar niemand dood gaat."

Lira rolde de kaart weer open. "Dit is nog maar het begin. Als de Mor'rael ons hier hebben gevonden, dan zullen ze ons blijven volgen."

Senti keek naar de plek waar de schaduw verdwenen was. "Dan moeten wij sneller zijn dan zij. En slimmer."

Milen keek naar de blauwe cirkel die langzaam uitdoofde. "En sterker."

Taro keek naar zijn hand. De huid gloeide heel zacht.

Hij wist nog steeds niet wat hij was.

Maar hij wist dat iets in hem wakker was geworden.

En dat de wereld dit keer niet zou wachten.

3. de Weg naar de Oude Steenweg

De vallei met het Blauwe Vuur lag stil achter hen. Alleen een zachte nevel bleef hangen boven de stenen cirkel, alsof het licht nog nadreunde in de lucht. De groep liep het bos in dat zich uitstrekte naar het zuiden. Het bladerdek filterde het ochtendlicht in strepen die over het pad dansten. De stilte was prettig en onprettig tegelijk.

Taro liep voor het eerst niet achteraan, maar naast Milen. Iedere paar minuten voelde hij een lichte warmte in zijn hand. Het was hetzelfde punt waar hij de steen had aangeraakt. Hij keek er steeds opnieuw naar, alsof hij kon zien wat er veranderd was.

“Je hoeft het niet te begrijpen,” zei Milen zonder hem aan te kijken. “Je hoeft het alleen te dragen.”

“Maar wat draag ik dan,” vroeg Taro, “en waarom ik?”

“Die vragen zijn ouder dan jij,” zei Milen. “En sommige antwoorden komen pas wanneer je ze verdient.”

Fenric zuchtte diep. “Ik verdien nu al minstens drie antwoorden,” zei hij. “Want ik heb blaren. En honger. En mijn voeten voelen alsof ze niet meer van mij zijn.”

Breg keek naar hem. “Misschien moet je ze eerst eens gebruiken voordat ze wennen.”

Lira liep achter hen met de kaart in haar handen. Telkens wanneer ze hem openrolde, leken de symbolen iets anders te willen zeggen. Ze plooide haar wenkbrauwen diep. “Deze lijnen veranderen. Niet veel, maar net genoeg om te merken.”

“Dat doen kaarten niet,” zei Senti kort.

“Deze wel,” zei Lira. “Ze beweegt met ons mee.”

Taro versnelde zijn pas. “Wat betekent dat?”

“Dat ze ons niet alleen toont waar we heen moeten,” zei Lira. “Maar ook waar we voor weglopen.”

Fenric keek om zich heen met grote ogen. “Zijn ze achter ons? Ik zie niks. Ik hoor niks. Ik ruik niks. Wacht, jawel, dat was ik.”

Breg gaf hem een zachte duw. “Hou het stil.”

Het pad leidde dieper het bos in. De bomen stonden dicht op elkaar. Mossige wortels kropen als vingers over het pad. Af en toe floot een vogel hoog in de takken. Verder was het stil. Te stil. De lucht voelde zwaar en traag, alsof er iets in hing dat niet zichtbaar was.

Milen bleef plots staan.

Iedereen stopte onmiddellijk.

“Luister,” zei hij.

Er was niets. Geen wind. Geen bladeren die bewogen. Geen insect dat zoemde. De natuur hield haar adem in.

“Dit is niet goed,” fluisterde Lira.

Taro voelde het ook. Het was de stilte die hij altijd herkende. De stilte die komt voordat iets oud ontwaakt.

Ze liepen nog een paar passen tot het pad ophield. Voor hen lag een open plek. Midden in die open plek stond een stenen boog. De boog was groot, oud, en overtrokken met klimop. Aan weerszijden stonden twee hoge stenen die leken op wachters die nooit moe werden.

Fenric stapte dichterbij. “Wat is dit?”

“De ingang naar de Oude Steenweg,” zei Milen. “De eerste route die ooit werd gebouwd door de Wachters. Oud. Sterk. Verbonden met het licht dat was.”

Taro voelde zijn hand gloeien. “En waarom voelt dit alsof ik hier al eens ben geweest?”

“Omdat jij iets draagt dat ouder is dan jij,” zei de magiër.

Senti pakte zijn zwaard steviger vast. “Oude paden hebben oude vijanden.”

Lira knielde bij een van de stenen en streek met haar vingers over het oppervlak. “Er staan tekens in de taal die ik eerder zag. Maar deze zijn dieper. Oud en... boos.”

Fenric trok zijn kap iets dichtër over zijn hoofd en keek voorzichtig om zich heen. “Ik wil nu al terug.”

“Dat gaat niet,” zei Breg zacht. “Kijk.”

Taro draaide zich om.

In de schaduwen van het bos stond iets.

Eerst zag hij het niet duidelijk.

Een donkere vorm tussen de bomen.

Toen nog een.

En nog een.

Vier ruiters.

Ze bewogen niet, maar stonden als beelden in de schaduw. Het paard van de voorste snoof, maar zonder geluid. De lucht rondom hen leek te bevriezen.

“Ze hebben ons ingehaald,” zei Lira met een trillende stem.

“De boog in,” zei Milen rustig.

“Maar wat als het gevaarlijk is,” vroeg Fenric.

“Blijven is gevaarlijker,” zei Senti.

Taro voelde zijn hand branden. Zonder te twijfelen stapte hij naar de boog. De stenen lichtten zacht op toen hij dichterbij kwam. De lucht achter de boog trilde alsof er warmte doorheen stroomde.

Milen gebaarde de rest om te volgen.

Toen iedereen in de cirkel stond, raakte Taro met zijn vingertoppen de koude steen van de boog. Het licht werd sterker. De ruiters zetten een stap naar voren.

En op dat moment gebeurde het.

De stenen boog werd helder blauw. De grond daverde. De lucht trok samen alsof hij werd opgezogen.

Taro voelde de warmte uit zijn hand door de boog gaan zoals een vlam door brandstof schiet.

De ruiters begonnen te galopperen, het blauw lichtte op.

En de wereld draaide weg.

De groep werd in een moment van stilte en licht opgenomen. De lucht zakte weg onder hun voeten. Taro voelde alsof hij viel, maar tegelijk gedragen werd.

Toen werd alles zwart.

En het bos, de ruiters, Ravaryn en de vallei verdwenen als mist die oplost in zonlicht.

4. de Schaduwen van Namar-Dhul

Taro wist niet hoe lang hij viel.

Er was geen wind, geen richting, geen gevoel van boven of onder. Alleen een gewichtloos glijden door iets dat geen duisternis was, maar ook geen licht. Het voelde alsof de wereld zichzelf had losgelaten en hem even nergens wilde hebben.

Toen kwam de grond.

Hij landde hard, rolde door nat gras en bleef hijgend liggen. Zijn longen brandden, zijn hoofd bonsde. De wereld kwam langzaam terug in lagen van geur en geluid. Aarde. Mos. Koude lucht. Iemand die vloekte.

“Dit,” zei Fenric ergens rechts van hem, “is precies waarom ik liever loop.”

Taro draaide zich om en zag dat ze verspreid lagen over een smalle vallei. Hoge rotswanden sloten het gebied bijna volledig af. Boven hen hing een hemel die grijzer was dan hij kende, zwaar en laag, alsof hij elk moment kon instorten. De lucht voelde dik, alsof ademen moeite kostte.

Breg stond al overeind en hielp Lira overeind. Zijn blik ging voortdurend rond, tellend, schattend. “Iedereen er?”

“Ja,” zei Senti. “Voorlopig.”

Milen was als laatste opgestaan. Hij leunde zwaar op zijn staf. Zijn gezicht stond strak, niet van pijn maar van concentratie. “We zijn door de Steenweg gegaan,” zei hij. “Maar niet waar ik had gehoopt.”

“Waar zijn we dan?” vroeg Taro.

Milen keek naar de rotswand voor hen. Daar stonden tekens in de steen gekerfd, oud en diep, alsof ze met opzet nooit hadden willen verdwijnen.

“Namar-Dhul,” zei hij. “De schaduwrand van Eóluin.”

Fenric keek om zich heen. “Het is hier... ongezellig.”

Lira knielde bij een van de tekens. Ze streek met haar vingers langs de groeven. “Deze markeringen zijn ouder dan de Wachters. Dit is geen plek die gebouwd is. Dit is een plek die vermeden werd.”

Dat werd meteen duidelijk.

Hoe verder ze liepen, hoe stiller het werd. Geen vogels. Geen insecten. Geen wind die door bladeren gleed. Zelfs hun voetstappen leken gedempt, alsof de grond het geluid inslikte.

Taro voelde opnieuw die warmte in zijn hand, sterker dan tevoren. Niet prettig, niet pijnlijk. Waarschuwend.

“Ze zijn hier geweest,” zei hij zacht.

Milen keek hem scherp aan. “Hoe weet je dat?”

“Ik voel het,” zei Taro. “Alsof de lucht... scheurt waar ze lopen.”

Senti trok zijn zwaard een stukje uit de schede. “Dan zijn we te laat of precies op tijd.”

Ze bereikten een smalle doorgang tussen twee rotswanden. De opening was niet breder dan drie mensen naast elkaar. De schaduwen lagen er dieper dan ergens anders, als stilstaand water.

Fenric bleef staan. “Ik heb hier geen goed gevoel bij.”

“Wanneer heb jij dat wel,” vroeg Breg.

Fenric dacht na. “Eten. Slapen. Middagen zonder dodelijke dreiging.”

Ze gingen verder.

Halverwege de doorgang voelde Taro het ineens heel scherp. Zijn hand brandde nu. Hij greep naar zijn pols en beet op zijn tanden.

Milen bleef abrupt staan. “Stop.”

Het gebeurde tegelijk.

Een ijzige druk viel over de doorgang. Niet zichtbaar, maar voelbaar. De lucht werd kouder. Donkerder. Zwaarder.

Toen klonk het geluid van hoeven.

Langzaam, dreigend, onverstoorbaar.

Uit de schaduw trad een Mor’rael.

Niet stormend. Niet jagend. Wandelend. Alsof hij wist dat ze nergens heen konden.

Het paard was hoger dan Taro ooit had gezien. Zijn ogen waren leeg. Zijn adem dampte niet. De ruiter zelf leek niet echt vast te zitten aan zijn lichaam. Mantel en schaduw liepen in elkaar over.

Fenric fluisterde. “Ik ga dit niet overleven.”

“Stil,” zei Breg.

De Mor’rael stopte vlak voor hen. Zijn hoofd draaide langzaam. Niet naar Milen. Niet naar Lira. Niet naar Senti.

Naar Taro.

De druk op zijn borst werd ondraaglijk. Beelden flitsten door hem heen. Steen die breekt. Licht dat splitst. Een stem die ooit warm was en nu alleen nog leeg klonk.

“Hij ziet je,” fluisterde Lira.

“Hij herkent wat je draagt,” zei Milen.

De Mor’rael hief langzaam zijn hand.

De schaduw rond zijn vingers verdichtte zich.

“Nu,” zei Milen.

Taro wist niet wat hij deed. Hij wist alleen dat hij niet kon blijven staan. Hij stapte naar voren.

De warmte in zijn hand laaide op. Niet als vuur, maar als herinnering. Hij drukte zijn hand tegen de rotswand.

Het gebeurde onmiddellijk.

De tekens in de steen lichtten op. De doorgang begon te trillen. Een diepe dreun ging door de grond.

De Mor’rael gilte.

Het geluid was niet luid, maar sneed door alles heen. De schaduw trok zich samen. Het paard steigerde. De ruiter werd achteruit geslingerd, alsof de wereld hem uitspuugde.

“Rennen,” riep Senti.

Ze renden.

Achter hen klonk het geluid van brekende steen. De doorgang stortte gedeeltelijk in. Stof en rotsblokken vulden de ruimte. Net op tijd sprongen ze de vallei uit.

Ze stopten pas toen niemand meer kon.

Fenric zakte op zijn knieën. “Ik wil officieel vastleggen dat ik dit geen avontuur vind.” Breg keek naar Taro. Zijn ogen waren anders nu. Serieus. “Wat je net deed... dat was geen toeval.”

“Ik weet het,” zei Taro. Zijn hand trilde nog steeds.

Milen kwam naast hem staan. Zijn stem was zwaar. “De Mor’rael hebben je gezien. Niet als prooi. Maar als iets anders.”

“Wat dan,” vroeg Taro.

Milen keek naar de ingestorte doorgang. “Als een dreiging.”

Een koude stilte viel.

Lira keek op de kaart. De lijnen bewogen sneller nu. Dieper. Dwingender. “Ze komen van alle kanten.” Senti keek naar de horizon, waar het land donkerder werd. “Dan moeten we een keuze maken. Hier blijven is sterven.”

Fenric stond op. Zijn gezicht was bleek, maar zijn stem vast. “Dan lopen we verder.”

Taro knikte langzaam. De warmte in zijn hand doofde niet meer uit.

En diep in Namar-Dhul, ver achter hen, bewoog iets ouds zich opnieuw.

Niet jagend.

Maar voorbereid.

5. de Vallei van Vergeten Echo's

De lucht boven Namar-Dhul werd donkerder naarmate de groep verder liep. De vallei vernauwde zich tot een kronkelend pad dat tussen grillige rotswanden liep. De muren leken niet door tijd gevormd maar door handen die te veel kracht hadden gehad. Brede krassen liepen in patronen over het gesteente. Alsof iets, of iemand, ooit had geprobeerd erdoorheen te breken.

Fenric keek er met grote ogen naar. “Ik vind dit geen mooie plek. Ik vind dit een plek waar dingen wonen die liever geen burens willen.”

Breg knikte langzaam. “Voor het eerst ben ik het volledig met je eens.”

Ze liepen verder. De grond werd vlakker, maar de lucht werd zwaarder, dik als koude adem. Op sommige plekken voelde elke stap alsof ze door water liepen, hoewel er geen druppel te zien was.

Lira hield de kaart steeds dichterbij zich. De lijnen bewogen sneller dan ze wilde toegeven. “Het pad verandert. Niet het pad waar wij lopen, maar het pad dat de kaart laat zien. Alsof het vooruitkijkt.”

“Of achteruitkijkt,” zei Senti. “Kaarten horen niet te denken.”

Taro voelde een bekende spanning in zijn hand opkomen. Geen warmte dit keer, maar tinteling. Als voorafgaande waarschuwing. Hij keek naar Milen.

“Ze komen,” zei de magiër rustig.

“Hoe weet u dat,” vroeg Taro.

“Ik voel het,” zei Milen. “Zoals jij het voelt. Alleen al langer.”

Fenric keek achterom. “Ik zie niets.”

“Dat is juist het probleem,” fluisterde Lira.

Ze kwamen bij een open vlakte. Een troosteloze plek waar het gras niet groeide. Dorre struiken lagen als dode vingers op de grond. In het midden stond een grote steen, krom en diepgegroefd, alsof hij ooit uit vuur was getrokken.

Milen gaf een teken om te stoppen.

“Wat is dit,” vroeg Senti.

“Een grenssteen,” zei Milen. “Een markering van de wereld voordat de Wachters vielen.”

Fenric tikte er zacht tegen. “Klinkt gewoon als steen.”

De grond begon te trillen.

Fenric sprong achteruit. “Ik neem alles terug.”

Uit de schemering aan de rand van de vlakte kwam geluid. Niet van paardenhoeven. Niet van stemmen. Iets dat leek op wind door kieren van steen, maar dan dieper. Oud. Iets dat niet hoorde te bestaan.

Breg greep zijn zwaard vast. “Ze komen van twee kanten.”

“Drie,” zei Senti.

Hij had gelijk.

Uit drie richtingen bewogen schaduwen de vlakte op.

Vier Mor’rael.

Maar niet zoals eerder.

Deze bewogen sneller. Zekerder. Zonder de aarzeling die de eerste had getoond.

Het paard van de voorste ruiter had een roze glans in zijn ogen. Niet levenloos, maar brandend van iets dat geen leven was. De lucht rond

hun lichamen trok samen. Alsof ze kou met zich mee sleepten die zwaarder was dan de nacht.

Taro voelde zijn hart kloppen in zijn keel. Zijn hand brandde licht, maar niet genoeg om te weten wat hij moest doen.

Fenric stond verstijfd. “We gaan dood. Dit is het. Ik voel het.”

“Stil,” zei Breg.

De Mor’rael reden langzaam de vlakke op. In een halve cirkel. Ze sloten hen in zonder een geluid te maken. De lucht werd kouder. De grond werd grijs.

Een van hen stapte naar voren. Zijn mantel golfde zonder wind. Zijn helm had geen gezicht en toch leek hij Taro te zien.

Senti zette een stap naar voren. Zijn stem was laag. “Je krijgt hem niet.”

De Mor’rael bleef stil.

Milen hief zijn staf. Een klein lichtje ontstond aan de top, zwak en trillend. Alsof zelfs magie hier terugdeinsde.

Lira’s stem was zacht. “Ze wachten.”

Taro had dezelfde indruk. De Mor’rael vielen niet aan. Ze bewogen niet. Ze wachtten op iets. Of iemand.

“Waarom vallen ze niet aan,” vroeg Fenric.

“Ze hebben geen haast,” zei Milen.

Breg trok zijn zwaard. “Wat willen ze dan.”

“Dat weten zij,” zei Milen. “En dat weet de duisternis die hen draagt.”

De grond trilde opnieuw.

Zachter. Maar dichterbij.

Een diep, zwaar geluid kwam van achter de groep. Niet van een paard.
Niet van een mens.

Taro draaide zich om.

De rotswand achter hen bewoog.

Nee. Het was geen wand.

Het was iets dat tegen de wand aanlag. Iets met een vorm die te groot was om te begrijpen. Schaduw over schaduw. Randen die te langzaam bewogen voor een levend wezen. Een oog, of iets dat op een oog leek, gleed open in het donker.

Fenric hapte naar adem. “Wat is dat.”

Niemand antwoordde.

Het wezen verhief zich een beetje. Niet genoeg om uit de schaduw te stappen, maar genoeg om duidelijk te maken dat het wakker was.

De Mor’rael bewogen niet.

Het wezen bewoog niet verder.

Taro voelde zijn hand pulseren als een hartslag.

“Waarom kijken ze naar mij,” vroeg hij zacht.

“Nee,” zei Milen. “Ze kijken niet naar jou.”

Hij wees langzaam.

En Taro volgde zijn vinger.

Hij keek naar de grote grenssteen in het midden van de vlakte.

Daar, in het gesteente, begon iets te gloeien.

Een symbool.

Een teken dat hij nooit eerder had gezien.

Een licht dat niet blauw was zoals bij het vuur.

Maar wit. Pure helderheid.

Oud. Ongekend. Vergeten.

Lira fluisterde. “Dit is geen aanval.”

“Wat dan,” vroeg Breg.

Milen keek Taro aan. “Dit is een proef.”

De grond schudde opnieuw.

De Mor’rael zetten één stap vooruit.

Het wezen achter hen ademde dieper.

En het witte teken in de steen brandde feller.

Taro voelde dat hij moest bewegen. Maar naar voren zou hem naar de Mor’rael brengen. Naar achteren bracht hem naar het wezen. En links of rechts was er geen ontsnapping.

De lucht werd dun.

Fenric fluisterde: “Ik kan mijn benen niet meer voelen.”

“Dat is angst,” zei Breg.

“Dat is geen geruststelling,” zei Fenric.

Het witte teken pulseerde.

Taro zette een stap naar voren.

De Mor'rael hieven hun handen.

Het wezen in de schaduwen verhief zijn hoofd.

De vlakke zelf leek te beven.

En precies op het moment dat Taro het teken bijna kon aanraken,
gebeurde het.

De Mor'rael stormden vooruit.

Het wezen achter hen brulde diep.

Het witte licht barstte open.

En de wereld werd in één moment opgeslokt door schaduw en vuur
tegelijk.

6. de Val van het Witte Licht

Het witte licht was zo fel dat Taro zijn ogen niet kon sluiten. Het drong door zijn oogleden heen en vulde zijn hoofd alsof het een tweede hartslag werd. Het geluid was geen geluid maar een trilling die hem in zijn borst trof, zo diep dat het bijna pijn deed. Hij kon niets meer zien. Geen Mor'rael. Geen rotsen. Geen groep. Alleen het licht dat uit de grenssteen stroomde.

Toen brak het.

Alsof de steen scheurde.

Een schokgolf vloog over de vlakte. De lucht sloeg neer op de aarde met een kracht die Taro achteruit smeed. Hij viel hard op de grond. Stof en steensplinters vielen over hem heen. Hij hoorde Fenric roepen, Breg vloeken, Senti schreeuwen dat iedereen moest duiken.

Toen kwam de duisternis.

Niet de duisternis van nacht. Dit was een duisternis die leefde. Het licht doofde niet, het werd verslonden. Het leek alsof een zwarte gloed om het witte teken heen wervelde en het opslokte. De vlakte werd donkerder dan daarvoor, alsof het licht had geprobeerd te ontsnappen en had verloren.

Taro hijgde. Hij wilde overeind komen maar zijn lichaam luisterde niet. Zijn hand brandde nog steeds. Sterker dan ooit. Alsof het witte licht in zijn huid was blijven hangen en daar iets probeerde vast te houden.

Een stem bereikte hem door het lawaai heen.

“Taro. Sta op.”

Het was Milen. De magiër stond gebogen, zijn staf diep in de grond gedrukt om niet omver geblazen te worden. Zijn mantel wapperde alsof

de wind hem uit elkaar wilde trekken, maar zijn ogen waren helder en gericht.

Taro probeerde op te staan. Zijn benen trilden maar hij kwam overeind. Fenric lag nog op de grond, half bedolven onder stof, maar levend. Breg stond over hem heen als een schild. Senti stond met getrokken zwaard naar de schaduwen te kijken.

Toen zag Taro de Mor'rael weer.

Het licht had hen niet vernietigd. Maar het had ze wel geraakt.

De paarden stonden te trillen. Hun lichamen bewogen alsof ze in twee richtingen tegelijk werden getrokken. De ruiters zelf stonden stokstil, maar hun mantels golfdan als rook in een storm die niemand anders voelde. Een van hen had zijn helm scheef. Niet gevallen, maar vervormd. Alsof het licht erin gebeten had.

Lira stond op enkele passen afstand van Taro. Haar gezicht was bleek maar haar ogen brandden van verwarring en angst tegelijk. "Wat was dat," fluisterde ze.

"Iets wat niet meer zou moeten bestaan," zei Milen. Zijn stem klonk zwaarder dan Taro ooit had gehoord.

De grond beefde opnieuw. Niet zoals eerst. Dit was geen explosie. Dit was een dreun. Een slag die door merg en been ging. De Mor'rael reageerden er meteen op. Alle vier draaiden hun hoofden tegelijk naar de rotswand waar het schaduwdiert lag.

Het bewoog.

Langzaam. Onvoorstelbaar langzaam. Alsof het eeuwen had geslapen en nog niet begreep wat er gaande was. Het oog in het donker opende zich verder. Geen Iris. Geen pupil. Alleen een glans die geen leven droeg maar toch keek.

Senti klemde zijn zwaard steviger vast. “Dat ding komt onze kant op.”

“Het komt niet,” zei Milen. “Het ontwaakt.”

De Mor’rael stapten achteruit. Voor het eerst sinds Ravaryn toonden ze aarzeling. Het paard van de voorste ruiter zette zelfs een stap achteruit. Niet van angst maar van erkenning. De schaduw achter hen was niet hun bondgenoot. Het was iets anders. Iets ouder.

Lira keek naar de wit gloeiende steen. De gloed werd zwakker. Alsof het licht opdraakte. “Wat moeten we doen,” vroeg ze.

Milen keek naar Taro.

Dit was geen vraag.

Taro voelde zijn hand pulseren. De warmte werd sterker. Iets in hem wilde bewegen. Iets wilde reageren op het wezen dat nu langzaam uit de duisternis kroop.

Het kwam niet helemaal tevoorschijn. Alleen een contour. Een vorm. Een deel van een snuit. Een rand die te scherp was om steen te zijn. Te breed om een dier te zijn. Te diep om een schaduw te zijn.

Fenric fluisterde: “Ik wil hier weg. Nu. Meteen.”

“Dat willen we allemaal,” zei Breg.

“Dan rennen we,” zei Senti.

Milen schudde zijn hoofd. “Als we rennen zonder richting, worden we verslonden.”

De Mor’rael begonnen te bewegen. Niet naar voren. Niet naar Taro. Ze liepen zijwaarts, als roofdieren die ruimte maken voor iets machtigers. Hun paarden bewogen soepel. Hun lichamen bleven recht. Taro zag

een rode glans in hun mantels. Alsof het wezen achter hen hun schaduw haast wilde overnemen.

De grond kraakte.

Het wezen ademde.

Het witte licht in de steen doofde.

“Nu,” zei Milen. “We moeten weg.”

“Welke kant,” vroeg Senti.

Milen hief zijn staf. De kristallen punt begon heel zacht te gloeien. Niet blauw, niet wit. Maar een dof goud dat door het donker heen trilde. “Daar,” zei hij terwijl hij naar het pad wees dat naar het oosten liep. “De steenweg gaat door ondergrondse gangen. Als we daar komen kunnen we ze afschudden.”

“Ondergrondse gangen,” zei Fenric. “Krappe ruimtes. Donkerte. Dingen die je niet kunt zien. Wat een feest.”

Breg trok hem overeind. “Je komt mee.”

Ze renden.

De Mor’rael bewogen direct.

Niet met galop. Met snelheid die niet van paarden was. De schaduwen trokken zich uit elkaar en sloten zich weer om hen heen. Taro hoorde hun mantels suizen zonder wind. Hij hoorde hun adem zonder lucht.

Hij hoorde het wezen achter hen.

Een diepe grom die door de hele vallei denderde.

Het was geen brul. Geen snauw. Het was een waarschuwing. Of een groet aan iets dat Taro niet wilde kennen.

Ze bereikten het pad. Het was smal. Steil. Bedekt met losse stenen die schoven onder hun voeten. Taro voelde zichzelf bijna vallen maar Breg trok hem omhoog.

Fenric hijgde. “Ik wil een pauze. Een heel lange pauze.”

“Blijf bewegen,” zei Senti.

Achter hen klonk opnieuw dat diepe geluid.

De Mor’rael maakten geen geluid meer. Ze bewogen als schaduwen over de grond. Soms leek het alsof ze zweefden. Soms alsof ze onder de grond door bewogen als water door breuklijnen.

Taro voelde dat zijn hand brandde. Hij keek naar Milen.

“Waarom reageert het zo,” vroeg Taro. “Ik weet niet wat het wil.”

“Je hoeft het niet te weten,” zei Milen. “Je moet alleen weten dat het reageert. Dat is genoeg.”

Ze bereikten een lage doorgang. Een spleet tussen twee rotsen die leek op een mond van een grot. Breg dook er meteen doorheen. Fenric struikelde half naar binnen. Lira volgde met de kaart. Senti ging als vierde. Milen keek naar Taro.

“De eerste stap is altijd de zwaarste,” zei hij.

Taro keek nog één keer om.

De Mor’rael stonden stil voor de doorgang. Niet omdat ze niet konden, maar omdat ze niet wilden. Hun paarden trilden. Eén van de ruiters hief zijn hand.

En toen zag Taro het.

Het wezen achter hen, in de schaduw.

Het had geen vorm meer.

Het had intentie.

Hij sprong naar binnen.

De doorgang sloot zich achter hem.

Een stilte viel over de groep.

Alleen hun adem klonk nog.

En in de verte, achter de rotsen, galmde een lage stem die geen woorden had, maar toch iets zei.

Niet nu.

Nog niet.

Maar binnenkort.

7. de Onderste Weg van Miragorn

De doorgang achter hen sloot zich niet met een geluid, maar met stilte. Het soort stilte dat zwaarder woog dan steen. Taro bleef even staan met zijn hand tegen de rotswand gedrukt, alsof hij verwachtte dat de schaduw alsnog door het gesteente heen zou sijpelen. Maar er kwam niets. Alleen hun ademhaling, kort en schokkerig, weerkaatste tegen de wanden.

“Goed,” fluisterde Fenric uiteindelijk. “We leven nog.”

Breg knikte. “Voorlopig.”

De doorgang waarin ze stonden was laag en smal. De rotsen waren gladgesleten alsof er eeuwenlang iets doorheen was gegaan dat niet bang was voor schrammen. Milen boog zijn hoofd en tikte zacht met zijn staf op de grond. Het geluid droeg verder dan Taro had verwacht, alsof de ruimte zich dieper uitstreckte dan zichtbaar was.

“Dit is Miragorn,” zei Milen. “Niet de stad, maar de weg eronder. De Onderste Weg.”

Lira streek met haar hand langs de wand. “Dit is geen natuurlijke grot.”

“Nee,” zei Milen. “Dit is een vluchtroute. Gebouwd toen de steenwegen nog jong waren en het licht nog sterker was dan de angst.”

Senti liep voorop, zijn zwaard laag maar gereed. Elke stap werd zorgvuldig gezet. De grond liep langzaam af, dieper de aarde in. De lucht werd kouder en droger, met een geur die Taro deed denken aan oud ijzer en stof dat te lang niet was bewogen.

Na een tijdje begon Fenric achter te blijven. Zijn ademhaling werd hoorbaar zwaarder.

“Hoe lang is deze weg,” fluisterde hij.

“Lang genoeg,” zei Breg.

“Dat helpt niet.”

“Dat was ook niet de bedoeling.”

Ze liepen verder. De gangen splitsten zich af en toe, maar Milen koos zonder twijfel steeds de juiste richting. Taro merkte dat de warmte in zijn hand weer sterker werd wanneer ze een kruising naderden, en zwakker wanneer ze de juiste weg insloegen.

“Hij leidt ons,” fluisterde Lira terwijl ze het ook begon te merken.

“Ik leid niemand,” zei Taro zacht. “Ik volg iets.”

“Dat is vaak hetzelfde,” zei Milen.

De tunnel werd breder en mondde uit in een grote ondergrondse ruimte. Het plafond verdween in duisternis. In het midden stond een oude stenen brug die over een diepe kloof liep. Beneden hen was niets te zien. Geen bodem. Geen geluid. Alleen leegte.

Fenric keek naar beneden en deed direct een stap achteruit. “Nee. Absoluut niet. Ik ga niet over iets heen waar geen onderkant aan zit.”

“Je ziet de onderkant niet,” zei Breg. “Dat betekent niet dat hij er niet is.”

“Dat vind ik een hele slechte logica.”

Milen liep tot aan de rand van de brug en tikte met zijn staf op de stenen. Het geluid kwam terug, vervormd, alsof de brug ouder was dan echo's.

“De Mor'rael kunnen deze weg niet volgen,” zei hij. “Niet hier.”

“Waarom niet,” vroeg Taro.

“Omdat dit pad door steen is gebonden,” zei Milen. “En door herinnering.”

Senti zette als eerste een voet op de brug. Hij bleef even staan, voelde, en liep toen door. De brug hield.

“Bewegen,” zei hij. “Niet nadenken.”

Fenric zuchtte diep. “Als ik val, wil ik dat iemand mijn brood bewaart.”

“Je valt niet,” zei Breg. “En als je valt, dan val ik met je mee.”

Fenric keek hem aan. “Dat is het liefste wat je ooit hebt gezegd.”

Ze staken de brug over. Halverwege voelde Taro een koude rilling langs zijn rug trekken. Niet van beneden, maar van achteren. Hij draaide zich om.

In de duisternis aan de rand van de ruimte bewoog iets.

Geen Mor'rael.
Geen schaduw.

Iets anders.

Het was klein. Laag bij de grond. Het bewoog onregelmatig, alsof het niet gewend was aan een lichaam. Taro kniep zijn ogen samen.

“Zien jullie dat,” fluisterde hij.

Lira keek ook. Haar adem stokte. “Ja.”

Het wezen kroop dichterbij, net buiten het bereik van Milens licht. Een bleke vorm. Te dun. Te veel botten. Ogen die reflecteerden zonder leven te tonen.

Fenric hapte naar adem. “Wat is dat nu weer.”

“Resten,” zei Milen zacht. “Wat achterblijft wanneer schaduw te lang in een plek blijft.”

Het wezen gaf een scherp, brekend geluid, alsof het probeerde te spreken maar de woorden vergeten was.

“Niet rennen,” zei Senti. “Nog niet.”

Het kwam dichterbij.

Toen gebeurde het onverwachte.

De warmte in Taro’s hand trok samen. Geen branden dit keer. Geen licht. Alleen druk. Hij voelde een impuls, alsof de steen onder zijn voeten hem duwde.

Hij zette een stap naar voren.

Het wezen bleef abrupt staan.

Zijn kop kantelde. Zijn ogen werden dof. Het kroop achteruit, sissend, alsof het iets herkende dat het niet kon verdragen.

“Wat deed je,” fluisterde Lira.

“Ik weet het niet,” zei Taro. “Ik stond gewoon.”

Het wezen trok zich terug in de duisternis en verdween.

Niemand sprak.

Milen keek Taro lang aan. Niet met vreugde. Niet met angst. Maar met iets zwaarders.

“Dit pad leert je sneller dan ik had gehoopt,” zei hij.

Fenric slikte. “Ik weet niet wat hij leert, maar ik leer dat ik dit niet leuk vind.”

Ze bereikten de overkant van de brug. Daar leidde de tunnel weer omhoog, langzaam, alsof hij hen weer toeliet tot de wereld boven de steen.

Maar voordat ze verder konden, klonk er achter hen een geluid.

Hoefslag.

Zacht.

Onmogelijk.

Iedereen draaide zich om.

Ver weg, aan de rand van de duisternis, stond een silhouet.

Geen vier.

Eén.

Een Mor’rael.

Stil.

Wachtend.

Niet achtervolgend.

Milen kneep zijn ogen samen. “Hij volgt niet. Hij bewaakt.”

“Wat bewaakt hij,” vroeg Fenric.

Milen antwoordde niet.

De ruiter draaide zijn paard langzaam om en verdween in de schaduw van Miragorn.

En diep onder de wereld, in een plaats waar geen kaart volledig durfde te tekenen, werd iets vastgelegd.

De reis ging door.

Maar de regels veranderden.

8. het Hart van de Diepe Steen

De tunnel die uit Miragorn omhoog leidde, werd smaller en ruwer. De muren leken niet langer geslepen, maar gescheurd. Taro had het gevoel dat de aarde zich verzette tegen hun aanwezigheid, alsof ze iets binnendrongen wat al te lang met rust was gelaten.

Fenric hijgde achter hem. “Ik geloof dat mijn longen zijn verhuisd. En niet in mijn voordeel.”

“Hou je stem laag,” zei Breg. “Je weet niet wat hier luistert.”

Fenric fluisterde: “Ik weet niet eens wat hier ademt.”

De lucht werd kouder. Niet de kou van een grot. Dit was een oude kou, alsof het steen zelf ooit bevroren was en nu langzaam ontdooide. De grond onder hun voeten trilde af en toe heel zacht, als een langzame hartslag van een slapend wezen.

Milen liep voorop. Zijn staf gloeide af en toe met een zwakke gouden tint, alsof hij iets onzichtbaars weerhield van te dichtbij komen. “De Steenweg loopt hier dieper dan kaarten ooit hebben durven tekenen,” zei hij.

Lira keek naar de wand. Er liepen vage lijnen door het gesteente. Niet getekend. Niet gekerfd. Alsof ze vanzelf waren ontstaan. “Dit lijkt geen tunnel meer,” fluisterde ze.

“Het is geen tunnel,” zei Milen. “Dit is het hart van de diepe steen. Een plek die gevormd is door druk, tijd en iets wat ouder is dan taal.”

Taro voelde de warmte in zijn hand doven en terugkomen, alsof het ritme afhing van hoe ze bewogen. “Het voelt alsof ik uit balans ben,” zei hij.

“Dat is deze plaats,” zei Milen. “Hij verstoort. Hij weegt. Hij test.”

Ze kwamen bij een splitsing die niet op de kaart stond. Drie paden liepen weg in duisternis.

Milen stopte. “Dit is nieuw.”

“Hoe bedoelt u,” vroeg Lira. “Bent u hier al geweest.”

“Niet ik,” zei Milen. “Maar de Wegen zelf veranderen wanneer ze wakker worden.”

Fenric werd wit. “De Wegen. Wakker worden. Ik wil naar huis.”

“Dat kan niet,” zei Breg. “Dus loop door.”

Taro keek naar de drie openingen. De eerste was laag en smal. De tweede hoog en breed. De derde leek dof te glanzen, alsof licht van binnenuit kwam.

Zijn hand brandde zacht.

“Daar,” zei hij en wees naar de derde doorgang.

“Waarom,” vroeg Senti.

“Het voelt... beter,” zei Taro.

“Goed genoeg,” zei Milen. “Voor nu.”

Ze liepen het derde pad in.

Na enkele tientallen passen opende de tunnel zich in een gigantische holte. Het plafond was zo hoog dat het verdween in duisternis. Grote, hoekige stenen stonden verspreid alsof ze ooit onderdeel waren geweest van iets veel groters. In het midden van de holte lag een cirkelvormig plateau. De grond daar was glad en glanzend, als obsidiaan.

Fenric staarde ernaar. “Dit ziet eruit als een plek waar iets groots woonde. Of nog woont.”

“Je ziet het goed,” zei Milen.

Taro voelde zijn buik samentrekken. “Wat bedoelt u.”

Milen tikte zacht met zijn staf op de vloer. Het geluid was hol, diep, en werd opgepakt door de ruimte zoals een trom die door honderd muren werd weerkaatst.

“Dit is een oud zittingsplein,” zei Milen. “Een plaats waar ooit beslissingen werden genomen tussen wezens die groter waren dan wij.”

“Welke wezens,” vroeg Lira.

Milen antwoordde niet meteen. Zijn blik gleed door de ruimte. Zijn stem werd langzaam lager. “Wezens die hun namen hebben opgeborgen in de schaduw. Niet omdat ze vergeten zijn, maar omdat ze niet meer mogen worden uitgesproken.”

Voordat iemand iets kon zeggen, gebeurde het.

De grond onder het midden van de cirkel begon te trillen. Niet hard. Niet dreigend. Maar alsof iets wakker werd. De stenen die verspreid lagen, verschoven heel langzaam, alsof ze een ademhaling volgden.

Fenric fluisterde: “Ik wist het. Ik wist dat stenen nooit gewoon stenen zijn.”

Toen klonk het.

Een voetstap.

Geen menselijke voetstap.

Geen paard.

Eén enkele, zware stap die zo diep door de grond ging dat Taro zijn tanden op elkaar beet om niet te vallen.

Uit de duisternis aan de overzijde van de zaal kwam een gestalte naar voren.

Niet een Mor'rael.
Geen schaduw.
Geen dier.

Iets massiever.

Iets dat leek op steen en toch bewoog als vlees.
Hoog. Breder dan twee mannen.
De huid leek op basalt, gebarsten en gloeiend op de randen.

Fenric fluisterde: "Nee. Nee. Nee."

"Niet bewegen," zei Senti.

Taro voelde zijn hand branden. Niet warm. Heet. Alsof iets in hem reageerde op het wezen dat nu volledig zichtbaar werd.

Het had geen ogen.
Geen mond.
Alleen scheuren in het gesteente waar rood licht uitsijpelde.

"Wat is dat," fluisterde Lira.

Milen sprak langzaam. "Een Wachter van de Diepe Steen."

Fenric piepte. "Maar die zouden toch verdwenen zijn."

"Dat waren ze ook," zei Milen. "Tot nu."

Het wezen zette een tweede stap. De grond trilde. Stenen sprongen van de vloer.

Het keek naar niemand. Toch voelde iedereen de impact.

Senti stond klaar met zijn zwaard.

Breg stond voor Fenric.

Lira hield de kaart tegen zich aan alsof hij haar kon beschermen.

Milen hief zijn staf.

Taro stond midden in de cirkel. Zijn hand brandde zo fel dat hij zijn vingers niet meer voelde.

Het wezen zette een derde stap.

Toen kantelde het hoofd heel langzaam.

Het keek rechtstreeks naar Taro.

De vloer rondom hem begon te scheuren.

Een dunne lijn licht liep over de cirkel, alsof het gesteente zelf een oude tekening onthulde.

Taro wist dat hij moest reageren, maar hij wist niet hoe.

Het wezen verhief zijn arm.

Een arm zo zwaar dat de lucht zelf leek weg te duwen.

Fenric riep iets, maar niemand hoorde het.

De arm kwam omlaag.

Taro sloot zijn ogen.

Zijn hand, zonder zijn wil, raakte de grond.

En de cirkel lichtte op.

Niet blauw.

Niet wit.

Maar goud.

Zuiver. Oud. Heftig.

De klap kwam niet.

Het wezen bleef hangen, verstart, alsof het licht hem tegenhield.

Scheuren schoten over zijn lichaam. Traangleuven van rood licht barstten open.

Het wezen wankelde achteruit, boog door zijn knieën, en brulde zonder stem. Een trillende luchtkracht die de groep bijna tegen de wand blies.

Toen viel het.

Volledig.

Op de stenen vloer.

Het licht in de cirkel doofde langzaam.

Taro keek naar zijn hand. De gloed was weg. Geen warmte. Geen tinteling.

Niets.

Lira wist niet wat ze moest zeggen.

Fenric zat op de grond en ademde alsof hij drie bergen tegelijk had beklommen.

Breg staarde naar het gevallen wezen zonder te knippen.

Senti nam twee stappen naar voren om te controleren of het inderdaad stil bleef.

Milen legde een hand op Taro's schouder.

Zijn stem was zacht, maar zwaar.

“Je hebt iets gewekt dat al te lang sliep.”

Taro keek naar de kring van gescheurde steen waar het licht had gestaan.

“Alléén de Steen weet waarom het jou beschermt,” zei Milen.

“Maar hij heeft ons allemaal gezien,” fluisterde Lira.

“En het zal niet de laatste zijn,” zei Milen.

De grond trilde één laatste keer.

Niet van het wezen.

Van de diepte eronder.

Alsof iets beneden hen op dat moment opstond om zijn aandacht te laten voelen.

Taro voelde het in zijn botten.

Dit was nog maar het begin.

9. het Gespleten Pad

Het lichaam van de Wachter van de Diepe Steen lag nog steeds roerloos op de grond. Het leek meer op een ingestorte zuil dan op iets levends. Scheuren liepen als donkere aders door het steen, en het rode licht dat er eerder doorheen sijpelde, was gedoofd.

Taro stond aan de rand van het plateau en keek ernaar alsof het elk moment weer kon opstaan. Zijn hand voelde vreemd leeg. Niet koud. Niet warm. Gewoon... stil. Hij wist niet of die stilte een waarschuwing was of een teken dat iets voorbij was.

Milen stapte naast hem. "Een Wachter valt niet zomaar," zei hij. "Zelfs niet door licht dat hij herkent."

"Wat gebeurde er," vroeg Taro. "Ik deed niets."

"Je deed genoeg," zei Milen. "Maar je deed het niet bewust. Dat is wat deze plaats gevaarlijk maakt."

Lira stond aan de rand van de cirkel en keek naar de gespleten vloer. "Het licht kwam uit de steen. Niet uit jou."

"Misschien," zei Milen. "Of misschien gebruikte de steen jou om wakker te worden."

Fenric, nog steeds bleek, ging rechtop zitten en keek naar Breg. "Als alle Wachters zo groot zijn, dan wil ik graag een lijst van de kleinere vijanden. Misschien beginnen we daar."

Breg gaf hem een zachte duw. "We leven nog. Dat is al een wonder."

Senti liep rond het plateau, keek naar elke doorgang die de ruimte in leidde, en stopte uiteindelijk bij een koele, smalle spleet in de rotswand. "Hier," zei hij. "Dit pad is vers."

"Vers," vroeg Fenric. "Hoe ruikt vers gesteente?"

“Alsof het net is opengebroken,” zei Senti. “En alsof iets erdoorheen is gegaan.”

“Welk iets,” vroeg Fenric.

Senti keek hem aan met de blik van iemand die liever niet antwoordde. “Iets dat groter is dan voetstappen.”

De groep verzamelde zich rond de opening. Het pad leidde naar beneden in een kronkel die nauwelijks zichtbaar was. De lucht was koud en vochtig. Een dunne nevel hing er als adem die nergens vandaan kwam.

Milen knielde en legde zijn hand op de vloer. Zijn wenkbrauwen trokken samen. “De steen leeft hier,” zei hij. “Hij is onrustig.”

Taro voelde iets trekken aan zijn hand. Niet warm, niet brandend, maar alsof iemand zachtjes aan een touw trok dat door zijn huid liep. Hij keek naar Milen. “Ik voel iets. Alsof... alsof dit pad mij wil hebben.”

Fenric deed een stap achteruit. “Nee. Absoluut niet. Als een pad jou wil, wil ik het niet. Paden horen niets te willen.”

“Het pad wil ons allemaal,” zei Lira zacht. “Maar Taro het meest.”

Senti knikte. “Dat betekent dat het niet zomaar een weg is. Het is een keuze.”

“Welke keuze,” vroeg Taro.

Milen stond op. Zijn gezicht stond zwaar en strak. “Het gespleten pad,” zei hij. “Een oude beproeving van de Steenwegen. Eén pad leidt naar veiligheid. Het andere naar ondergang. Beide lijken op elkaar. Beide voelen hetzelfde. Alleen wie door de Steen wordt erkend, kan het juiste kiezen.”

Fenric draaide zich meteen om. “Dan kies ik veiligheid. Waar is dat pad.”

“Zo werkt het niet,” zei Milen.

De grond trilde licht.

Taro keek om zich heen. Twee tunnels vormden zich langzaam in de wanden, alsof de steen zelf de keuze zichtbaar wilde maken. Beiden leken identiek. Donker. Kil. Onvoorspelbaar.

“Welke is het,” vroeg Senti.

Milen keek naar Taro. “Dat moet hij zeggen.”

Taro voelde de keus op zijn huid liggen als een gewicht. Zijn hand trilde. Hij deed een stap naar de linker tunnel. Niets. Geen warmte. Geen tinteling.

Hij deed een stap naar de rechter tunnel.

Een zachte druk ging door zijn hand, alsof het gesteente ademhaalde.

“Deze,” zei Taro.

“Hoe weet je dat,” vroeg Fenric.

“Ik weet het niet,” zei Taro. “Maar mijn hand wel.”

“Dat vind ik geen geruststelling,” zei Fenric.

“Het hoeft geen geruststelling te zijn,” zei Senti. “Het moet juist zijn.”

Ze gingen het pad in.

De tunnel kromde scherp naar beneden. De muren werden gladder en reflecteerden hun schaduwen alsof ze niet bij hen hoorden. De lucht

rook naar nat gesteente, maar ook naar iets dat vreemd zoet was, alsof er bloemen groeiden die geen licht nodig hadden.

Fenric liep dicht tegen Breg aan. “Als iemand fluistert, ben ik het. Ik wil dat je dat weet.”

“Als iemand fluistert,” zei Breg, “moet je stoppen met praten.”

Na een lange afdaling kwamen ze uit bij een brede grot.

Taro voelde meteen dat het fout was.

De grot was leeg. Te leeg. Alsof er nooit iets in had gestaan. Geen steen. Geen water. Geen leven. Alleen in het midden stond een lage, ronde zuil. De top was glad en had een ondiepe kom erin. Alsof er ooit iets in had gelegen.

Milen liep er naartoe en bekeek het zorgvuldig. “Dit is een plaats van bewaren,” zei hij. “Iets lag hier. Iets dat werd weggehaald.”

“Door wie,” vroeg Lira.

“Niet door tijd,” zei Milen. “Iemand was hier.”

Taro voelde zijn hand plots branden. Harder dan eerder. Hij greep naar zijn pols.

En toen zag hij het.

Aan de linkerkant van de grot, half verborgen in de schaduw, stond een silhouet.

Een mens.

Of iets dat ooit mens was.

De gestalte stond stil, rug naar hen toe. Een magere vorm. Kleiner dan een Wachter. Groter dan een gewone man. De schouders waren smal, de bewegingen vreemd subtiel. De mantel hing in gescheurde lagen, alsof hij eeuwen had meegereisd.

Fenric fluisterde: “Wat... is dat.”

Breg trok zijn zwaard.

Senti ging half voor de groep staan.

Lira hield haar adem in.

Milen sprak niet.

Het silhouet bewoog langzaam. Heel langzaam. Alsof elke beweging pijn deed.

Toen draaide het hoofd.

Niet helemaal.

Net genoeg om te zien dat het geen leven in de ogen had.

Net genoeg om te voelen dat het hen al kende.

Taro werd koud tot in zijn botten.

Fenric kneep in Bregs arm. “Ik wil terug. Ik wil terug naar elke plek die minder eng is dan dit.”

De gestalte zette één kleine stap naar voren.

Het gesteente bewoog mee. Niet de vloer. De wand erachter.

De lucht werd zwaarder.

De stilte werd dreigend.

De gestalte fluisterde iets.

Geen woord.

Geen naam.

Een klank die de temperatuur deed dalen.

Het keek naar Taro.

En toen ging het licht in de grot uit.

Niet het licht van de toorts.

Het licht van de steen.

Het licht van de wereld.

Alsof iets had besloten dat dit moment in het donker moest gebeuren.

Eén adem lang.

Twee.

Toen kwam er een geluid uit de duisternis.

Een stap.

Heel dichtbij Taro.

En een stem die geen stem was.

Niet jij.

Nog niet.

Toen werd het opeens stil.

De lucht bleef koud.
De gestalte was verdwenen.
De grot voelde groter dan daarvoor.
En Taro voelde dat er nu iets achter hen zat dat er eerst niet was.

Milen sprak eindelijk.

“We zijn niet alleen meer.”

10. Waar de Steen Breekt

De stilte na het verdwijnen van de gestalte was ondraaglijk.

Niemand durfde te bewegen. Zelfs Fenric zei niets. Het was alsof de grot zelf luisterde of iemand de fout zou maken de stilte te verbreken. Taro voelde het meteen. Niet in zijn hand deze keer, maar dieper. In zijn borst. In zijn keel. In het ritme van zijn adem.

Iets had hen gezien.

Iets had hen beoordeeld.

En iets had besloten te wachten.

“We moeten weg,” zei Senti uiteindelijk, zijn stem laag maar vast.
“Nu.”

Milen knikte langzaam. “Deze plaats is niet bedoeld om te blijven.”

“Dat is fijn,” fluisterde Fenric. “Dat is echt heel fijn om te weten.”

Ze trokken zich terug uit de grot, maar het pad waarlangs ze gekomen waren, voelde anders. De lucht leek zwaarder. De wanden stonden dichter op elkaar. Elke stap klonk te luid, hoe zacht ze ook liepen.

Lira keek steeds achterom. “De kaart beweegt niet meer,” zei ze. “Hij weigert.”

“Dan zijn we voorbij het punt gekomen waar hij ons wilde helpen,” zei Milen.

Taro struikelde bijna toen de grond plotseling schokte. Niet hard. Niet plotseling. Ritmisch. Alsof iets zwaars zich verplaatste diep onder hun voeten.

“Dat was geen instorting,” zei Breg. “Dat was beweging.”

Fenric hapte naar adem. “Van wat.”

Niemand antwoordde.

Ze bereikten een brede gang die zich onverwacht splitste. Niet twee paden deze keer, maar vier. Elk leidde naar duisternis. Elk rook anders. Elk voelde verkeerd.

“Dit hoort hier niet,” zei Lira. “Dit stond hier niet.”

“De Steenwegen herschikken zich,” zei Milen. “Ze proberen ons te breken.”

“Dat is aardig,” zei Fenric. “Heel meedenkend.”

Taro voelde zijn hand weer reageren. Niet fel. Niet dringend. Verward. Alsof de weg zelf twijfelde.

“Ze willen ons uit elkaar trekken,” zei Senti. “Dat is altijd zo.”

Op dat moment klonk er een geluid achter hen.

Hoefslag.

Niet dichtbij.

Niet ver weg.

Overal.

De schaduwen aan de wanden begonnen te bewegen. Niet afzonderlijk, maar samen. Alsof ze één lichaam vormden.

“Mor’rael,” fluisterde Lira.

“Meer dan één,” zei Milen.

De lucht werd ijskoud. De paden achter hen verduisterden verder. De gang leek langer dan mogelijk was.

“Vooruit,” zei Senti. “Kies.”

“Ik weet het niet,” zei Taro. Zijn hand tintelde maar gaf geen richting.

Fenric keek hem aan. “Dan kies ik wel. Ik kies het pad waar we niet doodgaan.”

Hij wees naar rechts.

Op dat moment bewoog de schaduw.

Niet als aanval.

Als waarschuwing.

Het rechter pad werd donkerder dan de rest.

“Niet die,” zei Milen scherp.

“Prima,” zei Fenric. “Dan deze.”

Hij wees naar links.

De grond kraakte. Een diepe scheur trok door de vloer van dat pad en sloot zich weer.

“Ook niet,” zei Milen.

“Dan blijft er niet veel over,” zei Breg.

De schaduwen begonnen dichterbij te komen. Geen galop. Geen haast. Zekerheid.

Taro voelde plots een scherpe steek in zijn hand. Hij greep naar zijn pols en viel bijna op zijn knieën.

“Deze,” zei hij hijgend en wees naar het pad recht vooruit. “Dit is geen keuze. Dit is noodzaak.”

“Gaan,” zei Senti.

Ze renden.

Het pad liep steil naar beneden. Te steil. De grond werd glad. Stenen gleden weg onder hun voeten. Achter hen klonk het geluid van hoeven, vermenigvuldigd door echo's die geen echo's meer waren.

Fenric gleed uit en werd net op tijd door Breg vastgegrepen. “Je laat me niet los,” zei Fenric met een stem die half grap, half angst was.

“Niet vandaag,” zei Breg.

Het pad eindigde abrupt in een enorme holte.

Te groot.

Te open.

Het plafond was zo hoog dat het verdween in zwarte nevel. Grote pilaren stonden verspreid alsof ze ooit deel waren geweest van iets monumentaals. De vloer was gebarsten. Onder de scheuren gloeide een zwak rood licht.

Milen stopte abrupt. “Dit is geen weg.”

“Wat is het dan,” vroeg Lira.

Milen keek om zich heen, zijn stem zwaar. “Dit is een breukpunt.”

De Mor'rael verschenen aan de randen van de ruimte. Niet vier. Meer. Hun mantels vloeiden samen met de schaduwen. De paarden stonden roerloos, maar hun aanwezigheid drukte op de lucht.

En toen gebeurde iets wat niemand had verwacht.

De grond onder Taro brak open.

Niet volledig.

Net genoeg.

Hij verloor zijn evenwicht en viel.

“Taroooo,” riep Fenric.

Taro greep nog naar de rand, maar zijn hand gleed weg. Het rode licht onder hem flitste op. Hij voelde een kracht die hem trok, niet omlaag maar naar binnen.

“Taro,” riep Milen. “Laat los.”

“Ik kan niet,” schreeuwde hij.

De scheur werd breder.

De Mor’rael kwamen dichterbij. Niet naar Taro. Naar de groep.

“Hij is het doel,” zei Lira met paniek in haar stem.

“Dan houden we ze tegen,” zei Senti.

Breg sprong naar voren en greep Taro’s arm. Fenric greep Breg vast. Een keten van wanhoop.

De grond kraakte verder.

Milen verhief zijn staf. Het gouden licht laaide op, feller dan ooit. De pilaren begonnen te trillen. Stukken steen vielen naar beneden.

“Nu,” riep Milen. “Nu moet je kiezen.”

“Ik weet niet hoe,” riep Taro terug.

“Dan vertrouw je,” zei Milen. “Niet op mij. Niet op de Steen. Op jezelf.”

De scheur pulseerde.

Taro voelde iets in zich breken. Geen pijn. Geen licht. Alleen een moment van absolute helderheid.

Hij liet los.

De wereld draaide weg.

De scheur sloot zich met een doffe klap.

De grond werd stil.

De Mor'rael hielden halt.

Fenric lag op de grond, zijn hand nog uitgestrekt. “Nee,” fluisterde hij.

Breg stond verstijfd.

Lira huilde zonder geluid.

Senti draaide zich om naar Milen. “Zeg dat hij leeft.”

Milen keek naar de gesloten steen, zijn gezicht ouder dan ooit.

“De Steen heeft hem genomen,” zei hij. “Maar niet verslonden.”

“Wat betekent dat,” vroeg Fenric schor.

Milen ademde diep in. “Dat betekent dat de reis nu echt begonnen is.”

En diep onder de wereld, waar geen kaart reikt en geen licht durft te blijven, opende Taro zijn ogen.

11. Onder de Wereld, Boven de Angst

Na de klap waarmee de scheur zich sloot, bleef het stil.

Niet de gewone stilte van grotten.

Dit was een stilte die de lucht zelf vasthield.

Fenric zat nog steeds op zijn knieën met zijn hand uitgestrekt naar de gesloten breuk, alsof hij hoopte dat Taro's vingers toch nog tevoorschijn zouden komen.

Breg legde een hand op zijn schouder. "Hij leeft," zei hij zacht. "Hij moet wel."

"Hoe weet jij dat," vroeg Fenric zonder op te kijken.

Breg slikte. "Omdat ik het moet geloven."

Lira stond een paar passen verderop. Haar handen trilden. Haar ogen waren rood. Ze hield de kaart tegen haar borst alsof ze hem kon dwingen te reageren, maar hij bleef leeg. Niet één lijn bewoog.

"Hij is uit de kaart verdwenen," fluisterde ze. "Het pad weigert hem te tonen."

Senti liep langzaam naar de rand van de vloer, waar de breuk gesloten was. Hij knielde en legde zijn hand waar Taro gevallen was. "Er is geen warmte meer," zei hij. "Geen spoor. De Steen heeft hem echt meegenomen."

Milen stond als enige rechtop. De staf in zijn hand was donker geworden. Geen gloed. Geen trilling. Alleen ouderdom. Hij keek naar de vloer alsof hij door de steen heen kon zien.

"Wat nu," vroeg Fenric zacht. "We kunnen hem niet achterlaten. Niet hier."

“Dat doen we ook niet,” zei Milen. “Maar we kunnen hem niet volgen zoals jullie denken.”

“Wat bedoelt u,” vroeg Breg.

Milen draaide zich langzaam naar hen toe. “De Steen nam hem niet om hem te doden. Ze nam hem om hem te verplaatsen. Waarheen weet ik niet. Maar hij leeft.”

Fenric kneept zijn ogen dicht. “Waarom moest hij als enige vallen.”

“De Steen kiest,” zei Milen. “Niet wij.”

De Mor’rael, die eerder nog dichterbij waren gekomen, stonden nu stil, net buiten het licht. De paarden bewogen niet. De mantels hingen als vastgeklonken aan de lucht. Het leek alsof zelfs zij niet verder durfden te komen.

Senti stond op en greep zijn zwaard steviger vast. “We moeten verder. En snel ook. Ze wachten.”

Lira wreef haar tranen weg. “Waarheen. Zonder de kaart. Zonder Taro.”

Milen sloot zijn ogen en luisterde.

Echt luisteren.

De manier waarop alleen iemand luistert die het wereldhart nog hoort kloppen.

“De Steenweg opent zich opnieuw,” zei hij.

En inderdaad.

Aan de andere kant van de holte ontstond langzaam een nieuwe tunnel. De stenen schoven van elkaar alsof ze een mond vormden die hen uitnodigde of verleidde.

Fenric keek ernaar met afschuw. “Ik vertrouw geen enkele tunnel meer.”

“Dat hoeft ook niet,” zei Breg. “Je hoeft alleen te lopen.”

Milen knikte. “We gaan. Taro leeft. Maar hij is nu op een andere weg. Onze taak is hem terugvinden. En zijn taak... is onduidelijk. Maar belangrijk.”

Ze stapten de nieuwe tunnel in.

De opening sloot zich achter hen.

De Mor’rael bleven achter, als wachters die niet wisten wie zij volgden.

TARO

Toen Taro zijn ogen opende, was er geen licht.

Geen vuur.

Geen gloed.

Geen glinstering in het gesteente.

Alleen donkerte die zacht ademde, alsof de lucht zelf leefde.

Hij lag op koude steen. Geen pijn in zijn lichaam. Alleen een vreemde lichtheid, alsof hij niet helemaal zeker was of hij hier echt lag.

Hij ging langzaam rechtop zitten.

Het donker bewoog een beetje, maar niet zoals schaduwen bewegen.

Het was dieper.

Ouder.

“Taro,” fluisterde een stem.

Hij draaide zich abrupt om, maar zag niemand.

Zijn hart bonsde.

“Wie is daar,” vroeg hij, zijn stem trillend.

Geen antwoord.

Alleen een zachte, ritmische trilling door de grond. Niet gevaarlijk.
Maar aanwezig.

Taro stond langzaam op. Zijn hand brandde niet meer. Dat beangstigde hem meer dan alles wat hij eerder had meegemaakt.

“Waar ben ik,” fluisterde hij.

Toen ging een zachte gouden gloed aan onder zijn voeten. Niet sterk.
Niet fel.
Gewoon genoeg om de omtrek van een cirkel te tonen.

Hij stond middenin.

De gloed werd sterker.
De lucht werd warmer.

En toen hoorde hij het weer.

Zijn naam.
Fluisterend.
Niet menselijk.
Niet vijandig.
Niet vriendelijk.

Taro.

Zijn adem stakte.

“Ik ben hier,” zei hij.

Toen begon de gloed onder hem zich uit te breiden, alsof de cirkel hem wilde meenemen naar iets dat diep onder de wereld lag.

Taro voelde dat hij moest bewegen.

Maar hij wist niet welke kant op.

De duisternis wachtte.

De gloed wachtte.

En boven hem, ver weg, voelde hij de aanwezigheid van de groep,
zonder hun stemmen te horen.

Ze waren niet verloren.

Maar ze waren gescheiden door meer dan steen.

Door keuze.

Door noodzaak.

Door iets dat ouder was dan licht.

12. de Wegen die Luisteren

I

De nieuwe tunnel voelde anders dan alles wat ze eerder waren tegengekomen. De lucht was warmer, maar niet vriendelijk. Het rook naar oud stof en iets metaalachtigs dat Taro's groep niet kon plaatsen. Fenric merkte het als eerste.

“Dit ruikt alsof iemand hier heel lang heeft nagedacht en daarna alles heeft laten liggen,” fluisterde hij.

“Dat heet geschiedenis,” zei Breg.

“Dan ruikt geschiedenis niet goed,” zei Fenric.

De tunnel boog langzaam naar links en werd breder. De wanden waren niet langer ruw, maar glad, alsof ze waren gepolijst door handen die wisten wat ze deden. Lira streek erlangs en voelde kleine trillingen onder haar vingers.

“Deze weg luistert,” zei ze zacht.

“Dat doen alle wegen,” zei Milen. “Maar deze antwoordt ook.”

Dat bleek sneller dan iemand wilde.

Toen ze een bocht omgingen, veranderde het geluid. Hun voetstappen klonken niet langer hetzelfde. Iedere stap leek een fractie later terug te keren, alsof de echo eerst nadacht voordat hij besloot terug te praten.

Senti bleef staan. “Iemand volgt ons.”

Fenric draaide zich meteen om. “Ik zie niks.”

“Dat is het probleem,” zei Senti.

De lucht werd zwaarder. Niet dreigend, maar drukkend. Alsof de tunnel hen wilde laten stoppen. Milen hief zijn staf iets omhoog en tikte eenmaal op de grond.

“Wij gaan verder,” zei hij rustig. “Luister of niet.”

De tunnel antwoordde.

Niet met geluid, maar met beweging.

Voor hen verschoof de vloer. Geen instorting. Geen breuk. De stenen gleden opzij en vormden drie paden.

Lira hapte naar adem. “Dit is geen toeval.”

“Dit is een keuze,” zei Milen. “En deze keer kiest de weg niet voor ons.”

Fenric keek van links naar rechts. “Ik wil een pad met licht. Of eten. Liefst allebei.”

“Die is er niet,” zei Breg.

Senti keek naar Milen. “Wat is de regel.”

Milen zweeg even. “Wie hier loopt, wordt gehoord. Niet wat je zegt, maar wat je bent.”

Er viel een stilte.

Toen begon de weg te reageren.

Het linker pad werd kouder. Het middelste nauwer. Het rechter bleef onveranderd.

Lira voelde het meteen. “Het middelste pad. Dat probeert ons te breken.”

Fenric knikte. “Dat voel ik ook.”

“Dan is dat ons pad,” zei Milen.

“Waarom,” vroeg Fenric.

“Omdat breken betekent dat we iets dragen wat breekbaar is,” zei Milen. “En dat is gevaarlijker dan kou.”

Ze kozen het middelste pad.

De tunnel vernauwde zich tot een doorgang waar ze zijwaarts moesten lopen. Het plafond daalde. De lucht werd dunner. Fenric begon zichtbaar te panikeren.

“Ik zit vast,” zei hij met een stem die hij probeerde rustig te houden.

Breg ging achter hem staan en legde zijn handen stevig op Fenrics schouders. “Je zit niet vast. Je ademt.”

Fenric sloot zijn ogen. “Dat helpt een beetje.”

De tunnel leek hen te testen. Niet met monsters. Niet met vallen. Met tijd. Met druk. Met twijfel.

Lira voelde haar gedachten versnellen. Beelden van Taro die viel, de scheur die sloot, de kaart die niets meer toonde.

“Ik hoor hem,” fluisterde ze.

“Wie,” vroeg Senti.

“Taro. Niet met woorden. Maar hij is er.”

Milen keek haar scherp aan. “Blijf luisteren. Niet grijpen.”

Na wat een eeuwigheid leek, verbreedde de tunnel zich plots. Ze stonden in een kamer vol oude tekens. Geen dreiging. Geen beweging. Alleen stilte die niet meer drukte.

Fenric zakte neer. “Ik leef nog.”

“Dat was de bedoeling,” zei Milen.

II

Taro stond alleen.

De gouden cirkel onder zijn voeten was nu groter geworden. Niet fel, maar duidelijk. Hij voelde geen angst meer. Geen paniek. Alleen een diepe alertheid. De duisternis rondom hem was niet vijandig. Ze wachtte.

“Waar ben ik,” vroeg hij opnieuw.

Dit keer antwoordde de ruimte.

Niet met woorden, maar met richting.

Voor hem verscheen een smal pad van licht, nauwelijks zichtbaar. Het leidde weg van de cirkel, die langzaam begon te doven.

Taro aarzelde.

“Als ik blijf staan, gebeurt er niets,” zei hij hardop. “Dat is ook een keuze.”

Het pad flikkerde.

Hij zette een stap.

De grond voelde stevig. Bekend zelfs. Alsof hij hier eerder had gelopen, maar zonder herinnering. Bij elke stap hoorde hij iets. Geen stem. Geen geluid. Meer een gevoel dat langs hem streek.

Niet jij.
Nog niet.

Hij schudde zijn hoofd. “Dat heb ik eerder gehoord.”

Het pad boog en leidde hem naar een ruimte die groter was dan hij had verwacht. Geen grot. Geen hal. Een soort open plek, diep onder de wereld, met een plafond dat glansde alsof er sterren in steen waren gevangen.

In het midden stond een oude zuil. Geen grenssteen. Geen Wachter. Iets eenvoudigs. Versleten. Menselijker.

Taro liep ernaartoe.

Toen hij zijn hand erop legde, gebeurde er niets.

Geen licht.
Geen warmte.

Alleen herinnering.

Hij zag Ravaryn. Fenric die lachte. Breg die zweeg. Lira die tekens las. Milen die keek zonder te spreken. Senti die waakte.

Hij zag zichzelf vallen.

En hij begreep iets, zonder het te kunnen uitleggen.

Dit was geen straf.

Dit was afstand.

De weg luisterde niet naar zijn kracht, maar naar zijn keuzes.

De zuil trilde licht. Niet van energie, maar van erkenning.

“Je bent hier,” fluisterde de ruimte.

“Ik weet het,” zei Taro. “Maar ik wil terug.”

Het licht in de sterrensteen boven hem verschoof. Niet afwijzend. Niet toestemmend.

Nog niet.

Taro ademde diep in en liet zijn hand los. Het pad achter hem was verdwenen. Voor hem verschenen nu twee nieuwe.

Hij keek ernaar zonder paniek.

Dit keer wist hij dat hij moest kiezen zonder te weten.

III

Boven, diep in de Steenwegen, stond de groep stil.

Ze hadden de kamer met tekens verlaten en stonden nu aan het begin van een lange afdaling. De lucht rook anders. Frisser. Alsof ze dichterbij de bovenwereld kwamen.

“Dit pad luistert ook,” zei Lira.

“Maar anders,” zei Milen. “Het luistert naar wat ontbreekt.”

Fenric keek om zich heen. “Dan hoort het vooral Taro.”

Niemand lachte.

Senti knikte. “Dat betekent dat we niet compleet zijn.”

“Dat betekent,” zei Milen, “dat we moeten leren verder te gaan zonder te breken.”

De weg voor hen opende zich langzaam.

Onder hen, ver weg, bewoog iets.

Niet zichtbaar.

Maar aanwezig.

En in de diepte, gescheiden door lagen steen en tijd, voelde Taro hetzelfde.

De wegen luisterden.

En ze hadden besloten dat het tijd was voor de volgende beproeving.

13. de Echo van het Onvermijdelijke

I – De Groep

De afdaling duurde langer dan iemand wilde toegeven. De lucht werd kouder en tegelijk benauwender. De Steenwegen waren hier anders. Stilte was geen afwezigheid van geluid, maar aanwezigheid van aandacht. Alsof elke steen hen bekeek.

Fenric voelde het als eerste. Hij bleef abrupt staan. “Horen jullie dat,” fluisterde hij.

“Horen wat,” vroeg Breg.

“Precies,” zei Fenric. “Dat.”

De groep stopte. De tunnel was volledig stil. Geen drup water. Geen echo. Geen wind. De lucht hield zijn adem in.

Lira legde haar hand tegen de wand. Haar ogen werden groot. “Het luistert. Niet naar onze stappen, maar naar onze gedachten.”

Milen knikte langzaam. “Dan zijn we dicht bij het hart.”

“Van wat,” vroeg Senti.

“Van alles wat voor ons verborgen moest blijven.”

De tunnel opende zich plotseling in een enorme zaal. Een cirkelvormige ruimte, groter dan alle vorige. De vloer bestond uit vlakke stenen, perfect in elkaar gelegd. In het midden stond een hoge obelisk van donker gesteente, doorkliefd door diepe scheuren waar zwak rood licht uit sijpelde.

Fenric fluisterde: “Dat ding leeft.”

“Alles leeft hier,” zei Breg zacht.

Maar ze waren niet alleen.

Aan de overzijde van de zaal stonden vier schaduwen.

De Mor'rael.

Ze stonden stil, als standbeelden. De paarden bewogen hun koppen niet. De ruiters hadden hun handen voor zich gevouwen, alsof ze wachtten.

Senti greep zijn zwaard. “Ze hebben ons ingehaald.”

“Ze hebben ons laten komen,” zei Milen. “Dit is wat ze wilden.”

De lucht trilde. Niet met geluid, maar met spanning. Alsof een snaar strak werd getrokken.

“Waarom wachten ze,” vroeg Fenric met overslaande stem. “Waarom vallen ze niet aan.”

“Ze wachten op hem,” zei Lira.

De groep wist meteen wie ze bedoelde.

Taro.

Breg zette een stap naar voren. “Maar hij is er niet.”

“Hij komt,” zei Milen. “Of de weg komt met hem.”

De roodgloeiende scheuren in de obelisk pulsten langzaam, als een ademhaling.

II – TARO

Taro stond voor twee paden.

Eén was donker, stil, en glad.
Het andere lichtte zwak op, alsof het hem uitnodigde.

Hij voelde geen richting. Geen warmte. Geen duwen of trekken.

Maar hij voelde wel dat hij niet meer terug kon.

“Ik kies,” zei hij. “Omdat stilstand geen keuze meer is.”

Hij zette een stap op het lichte pad.

De vloer onder hem begon te trillen. Zacht. Ritmisch.
De lucht werd warmer.

De wand naast hem lichtte op.
Tekens verschenen in zacht goud, één voor één, alsof ze door
onzichtbare vingers werden geschreven.

Hij verstond ze niet. Maar hij voelde ze wel.

Het pad leidde hem een grote ronde kamer in, lager dan de zaal waar de
groep nu stond. In het midden stond een cirkel van stenen, elke steen
verschillend van hoogte en vorm.
In het centrum van die cirkel lag iets onder een laag stof.

Taro knielde en blies het stof weg.

Het was een fragment van steen. Klein. Onopvallend. Maar zijn hand
begon direct te gloeien bij het aanraken.

Hij pakte het op.

De cirkel lichtte op.
De kamer trilde.
De lucht werd zwaar.

En Taro hoorde opnieuw die stem.
Die stem die geen woorden kende.

Nu duidelijker.

Jij moet kiezen.
Niet wie je was.
Wie je wordt.

“Ik ben niet klaar,” fluisterde Taro.

Niemand is klaar.

Het licht zwol aan.

Taro voelde zijn voeten wegzakken in de stenen cirkel. Niet alsof hij viel. Alsof hij werd opgenomen.

Zijn lichaam werd licht.
Zijn zicht helder.
De grond kwam omhoog.
Of hij ging omlaag.

Hij voelde dat hij werd verplaatst.

Niet geworpen.
Niet getrokken.
Geleid.

III – Samenkomst

De zaal boven trilde.

Lira greep Milens arm. “Hij komt.”

De obelisk scheurde verder open.
Het rode licht werd feller.
De Mor'rael zetten een stap naar voren.

Senti ging meteen voor de groep staan. “Ze gaan ons aanvallen.”

“Nee,” zei Milen. “Ze gaan hem halen.”

Fenric keek paniekerig om zich heen. “Maar hij is er niet.”

“Jawel,” fluisterde Lira. “Luister.”

Een diepe toon vulde de kamer. Niet vijandig. Niet welkom.
Een toon die alles trilde.

Toen lichtte een cirkel van steen op in de vloer.

Een figuur verscheen in het midden.

Taro.

Hij viel op zijn knieën en ademde zwaar.

Fenric rende naar hem toe, Breg vlak achter hem. “Taro. Je leeft.”

Taro keek op. Zijn ogen waren anders. Niet lichter. Niet donkerder.
Gewoon... wijzer.

Iets had hem geraakt. Iets had hem getest.

En toen gebeurde het.

De Mor'rael bewogen.

Voor het eerst in hun aanwezigheid knielden zij.

Alle vier.

Voor Taro.

Fenric liet zijn mond openvallen. “Wat... waarom knielen ze.”

Taro wist het niet.

Milen stapte naar voren. Zijn gezicht werd bleek.

“Ze knielen,” zei hij langzaam, “voor degene die de Steen heeft erkend.”

“Wat betekent dat,” vroeg Senti.

Milen sprak de woorden uit die de lucht zwaarder maakten.

“Hij is niet langer alleen op de weg.
Hij is nu deel ervan.”

Taro voelde zijn hand branden. Het fragment van steen dat hij had meegenomen, zinderde in zijn zak. De vloer onder hem begon opnieuw te pulsen.

De obelisk achter de Mor'rael begon te scheuren.

Rood licht stroomde eruit.
De scheuren groeiden.
Stukken steen vielen.

Fenric dook achter Breg. “Ik vind scheuren nooit een goed teken.”

Milen hief zijn staf. “Dit is geen einde. Dit is een opening.”

“Een opening naar wat,” vroeg Lira.

“Niet naar waar,” zei Milen. “Naar wie.”

De obelisk brak open.

En uit de scheur kwam geen monster.
Geen schaduw.
Geen dier.

Een gestalte.

Tenger.

Lang.

Met een mantel zo donker dat hij geen licht weerspiegelde.

Een gezicht verscholen.

Een aanwezigheid die alles vulde.

Fenric fluisterde: “O nee. O nee. Dit is iets nieuws.”

De Mor’rael bogen hun hoofden nog dieper.

Milen ademde zwaar. “Dit... is degene die ooit naast de Wachters stond. Degene die nooit genoemd mocht worden.”

De gestalte zette één stap vooruit.

Taro’s hand brandde.

De zaal werd stil.

De lucht wachtte.

De wegen luisterden.

De gestalte sprak niet.

Maar iedereen voelde de boodschap.

De tijd van zoeken is voorbij.

De keus komt nu.

En niets zal meer hetzelfde zijn.

14. Wanneer Het Licht Scheurt

I – De Stilte die Ademt

De stilte na het openbreken van de obelisk was geen gewone stilte. Het was het soort stilte waarin lucht dik wordt en waar zelfs gedachten moeite hebben om te bewegen. De zaal voelde alsof iemand de adem van de wereld had weggenomen en nu afwachtte of iemand een fout zou maken.

Ardhelon stond midden in de breuk, zijn gestalte nog half verborgen door dwarrelende stofdeeltjes die uit het gesteente opstegen. De mantel rond zijn lichaam leek niet van stof te zijn maar van duisternis die vorm had aangenomen. Geen rand, geen zoom, geen textuur. Alleen een vloeiende schaduw die niet door licht werd beïnvloed.

Zijn houding was recht maar niet gespannen. Hij bewoog niet. Alsof hij de wereld observeerde op een manier die stervelingen niet konden bevatten.

Fenric greep Bregs arm zo stevig vast dat zijn knokkels wit werden. “Dit is echt. Dit is helemaal echt.”

“Rustig,” fluisterde Breg. “Hoe bang je ook bent, laat het hem niet merken.”

“Ik ben bang. Ik denk dat de hele zaal dat nu voelt.”

Hij had gelijk.

De lucht trilde. Niet zichtbaar. Maar voelbaar. Alsof het gehemelte van de wereld zelf sidderde.

Milen stapte voorzichtig naar voren. Zijn staf lichtte op, maar niet fel. Alsof het hout zelf bang was.

“Ardhelon,” fluisterde hij. “De Verloren Waker.”

Lira keek naar Milen. “Wie was hij.”

Milen antwoordde niet meteen. Hij leek de woorden in zijn mond te wegen.

“Hij was ooit een beschermheer van de Steenwegen. Een gids. Een hoeder van balans. Tot hij verdween. Zijn rol werd nooit vervangen omdat niemand wist wat hem was overkomen.”

“En nu staat hij hier,” fluisterde Fenric.

“En nu staat hij hier,” herhaalde Milen. “En niks aan hem zegt dat hij nog dezelfde rol heeft.”

Ardhelon tilde langzaam zijn hoofd op. De kap verschoof niet, maar het donker onder de kap leek zich te bewegen. Twee ogen verschenen. Niet wit. Niet licht.

Diep.

Zonder kleur.

Zonder einde.

Iedereen verstijfde.

II – De Adem van de Obelisk

Toen Ardhelon ademde, hoorde niemand het.
Maar iedereen voelde het.

Een enkele trilling.

Laag.

Oud.

Als het geluid van een berg die langzaam in de zee zakt.

De Mor’rael reageerden als eersten. Ze stonden op uit hun knielende houding. Niet gehaast. Niet bruusk. Maar als marionetten die door één gedachte worden aangespoord.

Hun paarden stampten zacht op de grond. De hoeven maakten geen geluid. Het leek alsof de lucht het geluid opslokte voordat het bestond.

Senti stapte voor de groep. Zijn hand op het gevest van zijn zwaard.
“Als ze aanvallen, vallen ze mij eerst aan.”

Fenric fluisterde: “Dat vind ik eigenlijk geen heel geruststellend idee.”

Breg legde zijn hand op Fenrics schouder. “Dat is het wel. Hij kan dit aan.”

“Ik niet,” zei Fenric, maar hij hield zich stil.

Ardhelon strekte zijn hand uit.
Niet naar de groep.
Niet naar de Mor’rael.
Maar naar Taro.

De zaal werd twee graden kouder.
De scheuren in de vloer trokken zich samen en spreidden zich uit alsof ze naar Taro wilden wijzen.

Taro voelde het meteen.
Diep in zijn borst.
Een trekken. Geen pijn. Geen drang. Een herkenning.

Hij wist niet of het uit hem kwam of uit Ardhelon.

III – Het Steensymbool

Taro’s hand begon opnieuw te gloeien. Harder dan in de vorige zaal.
Het stukje steen dat hij in de vorige diepte had gevonden, klopte als een hartslag die niet van hem was.

Hij zette instinctief een stap achteruit.

Ardhelon zette een stap naar voren.

De zaal reageerde.
Het rood in de scheuren flikkerde.
Pilaren begonnen van bovenaf te breken.
De lucht werd dicht en zwaar.

Fenric zakte op zijn knieën. “Nee. Nee. Dit voelt niet goed. Dit voelt alsof we in de buik van een berg staan die wil ontploffen.”

“Dan sta op,” zei Breg terwijl hij hem overeind trok. “We laten hem niet alleen.”

Taro hield zijn ogen gericht op Ardhelon. “Wat wil hij van mij.”

Milen antwoordde zonder aarzeling. “Jou.”

“Waarom?”

“Omdat je nu iets draagt dat eens aan hem toebehoorde.”

Lira hapte naar adem. “Dat fragment.”

Milen knikte. “Dat was geen steen. Dat was een deel van zijn kern.”

Fenric begon te hyperventileren. “Zijn kern. Zijn kern. Dat betekent dat Taro nu iets bij zich heeft dat van een monster komt.”

“Geen monster,” zei Milen zacht. “Een gevallen hoeder.”

“Dat maakt het niet beter,” zei Fenric.

IV – De Eerste Schok

Ardhelon tilde opnieuw zijn hand op.

De Mor’rael bewogen tegelijk.

Niet richting Taro.
Langzaam richting de rest van de groep.

“Ze verdelen ons,” zei Senti. “Ze sluiten ons af van Taro.”

Milen hief zijn staf en stampte hem op de grond. Het gouden licht pulseerde langs de vloer. Een schokgolf die door de zaal rolde en de Mor’rael tijdelijk deed stilstaan.

“Ik kan hen vertragen,” zei Milen. “Geen seconde langer.”

Ardhelon tilde zijn hoofd iets verder op.
Zijn kap bewoog niet.
Maar de duisternis eronder groeide.

Toen klonk de stem.

Niet uit zijn mond.
Uit de lucht zelf.

Niet jij.
Nog niet.
Maar bijna.

Fenric verstijfde. “Hij praat in onze hoofden.”

“Ja,” zei Milen. “En dat betekent dat hij nog niet volledig terug is.”

“Laten we hopen dat hij dat ook niet wordt,” zei Senti.

V – De Scheur in het Hart

De vloer begon te lichten.
Taro’s hand werd zo heet dat hij het fragment uit zijn zak moest trekken.

Het steentje gloeide goud.
Sterker dan ooit.
Helderder dan het licht van Milens staf.

De grond onder Taro begon te scheuren.

“Taro,” riep Lira. “Laat het los.”

“Ik kan niet,” riep Taro terug. “Het voelt alsof ik de verkeerde kant op beweeg als ik loslaat.”

“Wat bedoel je,” vroeg Fenric, half paniekerig.

“Het voelt... goed,” zei Taro, zijn stem trillend. “Alsof dit hoort. Alsof dit altijd al moest.”

“Dat is de invloed van Ardhelon,” zei Milen. “Hij speelt met je gevoel van bestemming. Verzet je.”

Taro kneep zijn ogen dicht.

Maar toen sprak de stem opnieuw.

Wat jij draagt is geen last.
Het is een sleutel.
En jij bent degene die moet openen.

Taro hapte naar adem.
Zijn knieën zakten door.

De vloer onder hem brak open.
Een kolom licht steeg op.
Niet warm.
Niet koud.
Iets ertussen.
Iets ouds.

Fenric schreeuwde zijn naam.
Breg greep naar hem.
Lira strekte haar hand uit.
Senti riep een bevel.

Maar niets van dat bereikte Taro.

VI – Het Licht van de Steen

Toen hulde alles zich in goud licht.

De Mor'rael werden achteruitgeduwd alsof een onzichtbare muur hen verstootte. Hun paarden steigerden zonder geluid.

Ardhelon bleef staan.
Recht.
Ongemoeid.
Onbewogen.

Taro's lichaam zweefde een halve vingerbreedte boven de grond. Het steensymbool in zijn hand was geen object meer. Het was licht geworden. Een kleine zon die geen warmte gaf maar gewicht.

Zijn ogen waren dicht.
Zijn mond bewoog.
Zonder dat hij woorden vormde.

Milen keek op en fluisterde: "Dit is geen aanval. Dit is een overdracht."

"Overdracht van wat," vroeg Senti.

"Een deel van Ardhelons kracht," zei Milen. "Maar niet omdat Ardhelon het geeft. Omdat Taro het neemt."

Fenric trok zijn handen door zijn haar. "Dit wordt met de tweede gekker."

VII – De Gebroken Wachters

De Mor'rael richtten zich langzaam weer op.
Hun mantels bewogen als rook die terugkeert naar een brand.
Vier paarden zetten tegelijk één stap vooruit.

Taro zweefde nog steeds.
Het licht werd sterker.
De muren begonnen te trillen.
Pilaren scheurden.

“Ze gaan aanvallen,” zei Lira met trillende stem.

“Nee,” zei Milen. “Ze gaan buigen.”

En hij had gelijk.

De Mor'rael knielden weer.
Diep.
Diep genoeg dat hun knieën de vloer deden barsten.

Senti kon zijn ogen niet geloven. “Waarom buigen ze. Voor hem.”

Fenric fluisterde: “Omdat ze iets weten wat wij niet weten.”

VIII – De Keuze van Taro

Het licht doofde abrupt.
Taro zakte op zijn knieën.
Het steentje was terug.
Doodstil.
Geen licht meer.

Ardhelon stond pal voor hem.

Hij strekte opnieuw zijn hand uit.

Fenric wilde schreeuwen.
Breg wilde rennen.
Lira wilde hem vasthouden.
Senti wilde aanvallen.
Milen wilde blokkeren.

Maar niemand kon.

De lucht hield hen tegen.

Taro keek op.

“Ik ben niet bang,” zei hij zacht.

Ardhelon’s hand raakte zijn schouder.

De wereld explodeerde in licht.

IX – De Nieuwe Stilte

Toen de gloed wegtrok, stond Taro overeind.

Alleen.

Maar niet meer dezelfde.

Zijn ogen gloeiden zacht.

Zijn adem was rustig.

Op zijn huid verscheen een symbool dat niemand kende maar iedereen voelde.

Ardhelon stond achter hem.

Niet verdwenen.

Niet aanwezig.

Half in de wereld.

Half buiten tijd.

De Mor’rael stonden op.

En bogen opnieuw.

Milen fluisterde wat iedereen dacht.

“Hij is niet langer alleen reiziger. Hij is nu onderdeel van de Weg.”

Taro draaide zich om.

Berust.

Vastberaden.

Zonder angst.

“We moeten verder,” zei hij. “Want de echte Weg begint nu pas.”

Hij keek naar de nieuwe tunnel die zich had geopend achter de verwoeste obelisk.

De lucht daar leek lichter.

Maar ook veel gevaarlijker.

“We gaan samen,” zei Breg.

“Altijd,” zei Lira.

Fenric huiverde. “Ik weet niet of ik klaar ben voor nog meer.”

“Tijd maakt niemand klaar,” zei Senti. “Reizen wel.”

Milen knikte. “Dit was het einde van één cirkel. Maar de volgende ligt al open.”

Taro keek naar de tunnel.

Zijn hand tintelde.

Zijn borst voelde zwaar.

Zijn keuze was gemaakt.

“Kom,” zei hij.

En de groep volgde hem.

Zonder achterom te kijken.

De Steenwegen sloten zich achter hen.

En Eólun hield zijn adem in.

En terwijl de Steenwegen achter hen dichtvielen en de wereld zijn adem inhield, wist niemand dat de echte schaduw nog maar net begonnen was te bewegen.

-Einde-

Nawoord

De stilte die viel nadat de laatste stap was gezet, voelde anders dan alle stiltes ervoor.

Het was geen stilte van opluchting.

Geen stilte van veiligheid.

Het was de stilte van een wereld die zich aanpast aan wat onvermijdelijk is geworden.

De reis van Taro en zijn metgezellen begon als een zoektocht naar antwoorden. Het werd een pad van keuzes die te groot leken voor mensen die nog niet wisten wat hun rol werkelijk was. Ze daalden af onder de wereld, ontdekten wegen die luisterden, wachters die niet sliepen en schaduwen die nooit waren vergeten wat hen was afgenomen.

En toen verscheen Ardhelon.

Niet als vijand.

Niet als vriend.

Als herinnering.

Als waarschuwing.

Als begin van iets dat dieper lag dan welke steen ook durfde te dragen.

Taro verliet die zaal als iemand die meer draagt dan vroeger.

Niet sterker.

Niet zwakker.

Gewoon anders.

En anders is vaak het begin van alles wat nog moet komen.

Toch is niets beslist.

Niets is helder.

Niets is eenvoudig.

Want de kracht die ontwaakte, is niet zonder prijs.

En wat door de Weg wordt gekozen, moet ooit teruggeven wat het heeft ontvangen.

De groep die verder reist, weet niet wat op hen wacht.
Maar ze weten dat ze niet meer terug kunnen.
En dat is genoeg om door te gaan.

In de diepte van Eólan, waar de steen verhalen vasthoudt die nooit
hardop mogen worden uitgesproken, beweegt iets wat lang stil lag.
Het luistert.
Het wacht.
En het weet dat Taro nu een sleutel draagt.

Hoe die sleutel gebruikt zal worden, zal in de komende hoofdstukken
worden bepaald.

Want dit was geen einde.
Dit was slechts de eerste barst in een grotere wereld.

En de schaduw die nu ontwaakt is, zal nooit meer worden vergeten.

DE SCHADUW VAN MOR'RAEL

Diep onder de bergen van Eólun ligt een wereld die niemand kent.
Een wereld die luistert.
Een wereld die kiest.

Wanneer zes reizigers een spoor volgen dat nooit voor hen bedoeld was, worden ze geconfronteerd met wegen die veranderen, wachters die ontwaken en een kwaad dat al eeuwen wacht op één naam.
Taro.

Wat begint als een zoektocht naar antwoorden, verandert in een strijd tegen de Steenwegen zelf. Terwijl duisternis hen achtervolgt, ontdekt Taro dat hij iets draagt wat nooit in handen van mensen had mogen vallen. Iets dat een gevallen waker wil terughalen. Iets dat de Mor'rael doet knielen.

En wanneer Ardhelon, de eerste verschrommelde wachter, uit de obelisk stapt, wordt duidelijk dat Eólun niet langer slaapt. Want wat Taro in de diepte aanraakt, verandert niet alleen hem, maar de balans van de wereld.

De groep moet kiezen om samen verder te gaan.
Taro moet kiezen of hij zichzelf durft te blijven.
En Eólun zal nooit meer hetzelfde zijn.

De Schaduw van Mor'rael is een donker, meeslepend fantasyverhaal vol mystiek, spanning, diepe emoties en een wereld die even ademt als haar personages.
Dit is het begin van een reis die geen weg terug kent.